

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

„Pohta ce-am pohtit”

Așa își califica Mihai Viteazul actul de voință prin care a întreprins prima Mare Unire a neamului românesc. Un domnitor, un rege întreprinde acte de voință. În numele lui Dumnezeu și al poporului pe care îl reprezintă și pe care îl conduce. Președintele unei republici este un funcționar, iar ca șef al statului este și șef al armatei. E șef, nu comandant. Nici nu este obligatoriu să fie militar. Regele este prin excelență oștean. Toți domnitorii au fost și voievozi (comandanți militari). Regele Mihai I, mai înainte de a fi rege, a fost Mare Voievod (de Alba Iulia). Regele este comandant. Între comandantul militar și subalternii săi este o legătură organică, mai adâncă decât ierarhia. Numai în felul acesta o armată poate fi eficientă și numai în felul acesta a fost posibilă mișcarea de-a dreptul acrobatică pe care a făcut-o armata română la 23 august 1944, când, ascultând de ordinea comandantului ei suprem, a putut să acționeze astfel încât România să nu devină dintr-o țară un teritoriu depopulat.

Primul act de voință al Regelui a făcut ca România să revină în tabăra aliaților ei firești și de unde fusese înlăturată de din viaa ei. Românii au fost alături atunci de regele lor, ascultându-i disciplina și ordinea. Armata română nu a-a distrămat, iar administrația și-a făcut datoria fără să se confrunte cu manifestări de anarhie ci numai cu actele cetelor rădătoare. Împlinind această voie, care era și a poporului, luptele dintre două armate care nu cunoșteau cumpătarea nu au dat prin lanurile noastre, pe ulițele satelor sau străzile orașelor noastre. Al doilea act de voință a fost la 30 decembrie 1947, când vocea dinlăuntru a oșteanului care era Regele i-a cerut jertfa de sine pentru salvarea vieților altora. Un comandant poate și trebuie să le ceară subordonaților săi să-și dea viața pentru Țară, dar nicidecum pentru persoana sa. M.S. Regele Mihai I a urmat această voce și a împlinit astfel jertfa Țării abdicând.

Zilele acestea se împlinesc 50 de ani de la acel act mareț. Momentul va fi sărbătorit solemn. Vor fi chemați veteranii și vor fi cinstiți. Numai unul va lipsi - comandantul suprem al armatei române de atunci: M.S. Regele Mihai I. De fapt, apelul veteranelor ar trebui să-l facă primul dintre ei - Regele însuși.

Faptul că României nu i se recunoaște statutul firesc în concertul națiunilor, iar regelui ei nu i se permite revenirea în țară ține de păcate omenești care se pot îndrepta cu vremea. Și va veni vremea, desigur, să fie îndreptate. Dar cel ce judecă drept este numai bunul Dumnezeu și românul știe că el i-a dat dreptate și lui, și Regelui său.

Poate că cei aflați sub arme, atunci când, la momentele ceremoniale, vor saluta cu mâna la chipiu, își vor îndrepta gândul către cel care ar trebui să le fie de drept comandant. Și aceasta se poate, pentru că ceea ce este în gând și în inimă nu poate fi oprit sau chintit de nimeni pe lumea aceasta.

Dan BĂNICĂ

Invitație

Către : Majestatea Sa Regele Mihai I - VERSOIX

Majestate,

Membrii Asociațiilor Regele Mihai I și Uniunea Națională pentru Țară și Rege își îngăduie să vi se adreseze în vederea aniversării a 50 de ani de la actul istoric savârșit de Majestatea Voastră la 23 August 1944, împreună cu Armata Română și factorii de răspundere ai Țării, act considerat de mari Comandanți ai Armatei Aliate ca una din „Marile Decizii” ale celui de al doilea război mondial, care prin consecințele lui imediate a scurtat războiul cu cel puțin 6 luni, salvându-se mil de vieți omenești, pierderi și distrugerii materiale imense și, mai presus de orice, ferind teritoriul național de a deveni teatrul unui război nimicitor, cu urmări incalculabile pentru soarta Statului Român și viitorul Transilvaniei.

Vă invităm, Majestate, ca, în calitatea Voastră de personaj istoric și autor al celui act decisiv din istoria Poporului Român, să veniți în Țară, sau dacă veți fi împiedicat, să faceți declarații publice privitoare la conjunctura politică și militară a momentului savârșirii lui, la personalitățile participante și rolul acestora, reconstituind adevărul istoric, pentru ca să se spulbere odată pentru totdeauna interpretările tendențioase și distorsionarea interesată a unui eveniment crucial din viața și istoria Poporului Român.

Sunteți singurul care poate spune adevărul adevărat și prin aceasta nu faceți decât să vă serviți încă o dată Patria.

La apelul nostru să alăturați și cele 11 formațiuni, persoane juridice din „Alianța Regalistă din România” constituită la 30 Iunie 1994 la București.

Asociația noastră va face toate demersurile pe lângă mass-media din țară pentru a se comunica data, ora și locul unde se va desfășura comemorarea.

Vă așteptăm, Majestate. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Asociația „Regele Mihai I”
Presedinte, Silviu PETRESCU

Uniunea Națională pentru Țară și Rege
Jurist Gh. Popescu PIETRARI

Maxima săptămânii: "O comunitate e ca o corabie: fiecare trebuie să fie pregătit să treacă la cârmă." (Ibsen)

EFEMERIDE: 18 - 24 august (Gustar)

Pe 18 august este pomenirea Sfinților Mucenici Flor și Lavru. Aceștia erau frați gemeni și aveau meșteșugul de tăietori în piatră. Fiul împărătesei, care era închinător la idoli, le porunci să clădească un templu, dându-le mulți bani. Dar ei luând banii i-au împărțit săracilor și apucându-se de lucru au înălțat templul în câteva zile. Văzând asta, preotul templului trecu la credința în Christos și, împreună cu ziditorii și gloata săracilor, a scos idolii prefăcând templul în biserică. Pentru aceasta Sfinții Flor și Lavru au fost puși într-un puț adânc, unde și-au dat sufletul Domnului.

18.08.1877: La Sibiu apare săptămânalul "Albina Carpaților", "foaie beletristică, științifică și literară, cu ilustrațiuni", la care au colaborat I. Slavici și Al. Macedonski.

19.08.1601 (stil nou): Pe câmpia Turzii este ucis mișelește marele domnitor Mihai Viteazul de către generalul Basta, asasinat politic ce a avut acordul împăratului Rudolf al Austriei.

20.08.1870: Are loc "Revoluția" de la Ploiești, prin care deputatul Candiano Popescu face o ridicolă încercare de a proclama Republica. Momentul a fost savuros exploatat literar de I.L. Caragiale. Dacă ar trăi genialul dramaturg în vremurile noastre...

21.08.1990: Tribunalul admite cererea de eliberare a lui Nicu Ceaușescu deoarece "suferă de ciroză

hepatică și varice esofagiene" încât "nu mai are de trăit mai mult de șase luni". Că de atunci fiul "Marelui Strateg" a fost văzut prin crâșme de lux nu a dat de gândit iertătoarei noastre justiții și nici lui Mircea Ionescu Quintus, ministrul ei în perioada care a urmat.

22.08.1785: În Ardeal, ca urmare a răscoalei conduse de Horea, Cloșca și Crișan, apare o lege prin care se desființează legarea de ghe a țărânilor iobage.

23.08.1944: România întoarce armele împotriva aliaților de până atunci, evitând astfel un dezastru militar care se contura tot mai clar.

24.08.1865: Se naște, la Sigmaringen, prințul Ferdinand, viitorul rege al României.

Dr. Mihnea DRAGOMIR

Regele Ferdinand de România supranumit, pe drept cuvânt, "cel leal"

Cititorii întreabă, medical răspunde

● Domnului Jianu Niculaie: este vorba de o erupție polimorfă (probabil de origine medicamentoasă). Întrerupeți tratamentul și luați câteva zile ZESTRIL 3-4 tb. pe zi.

● Pentru domnul Gh. Teodorescu, vă trimitem de la noi în loc de PENTOXIFILIN, NENTOPUREN care este același lucru. Pentru liniște vă dăm tot de la noi PHENHYDAN (fenitoină) să luați seara câte 1 tb., multă vreme.

● Domnul Iliescu Traian, cu dermatoză palmară: urmați timp de câteva zile tratamentul cu alfină prescrisă de noi, seara la culcare după prealabila spălare cu apă caldă și săpun. Reveniți la control după o săptămână.

● Domnului Ștefan Petcu: vă dăm de la noi NIFEDIPIN sub denumirea de NIFICAL (picături) 2 flacoane din care să luați de 3 ori pe zi câte 10 picături în apă.

● Pentru domnul Pletoșu Liviu de 31 ani, șomer, suferind de ulcer gastro-duodenal, vă facem la noi o rețetă

compensată cu DICARBOCALM, SCOBUTIL și EMETIRAL.

● Pentru domnul Nicolae Capri suferind de enterocolită acută, vă trimitem prin Romana, 1 flacon IMODIUM din care să luați până în prima diviziune de 3 ori pe zi în apă.

● Pentru domnul Gherman Gheorghe, de 90 de ani, avem pregătiti MONO MACK, NIFEDIPIN, SMECTA și DIGIMARK. După ce terminați acest tratament și se mai răcorește, puteți pleca în stațiune.

● Pentru doamna Dana Galușcă din sectorul 1, București, vă trimitem AZOBRONHIM și INDOMETACIN. Este vorba de o traheobronșită și (vechi) dureri reumatice foarte sensibile la schimbarea vremii.

● Domnul Mircescu Dumitru, cu ulcer gastric, este așteptat la cabinetul nostru pentru a i se completa fișa de tratament balneoclimateric la stațiunea Călimănești.

Dr. George CALALB

ANUNȚURI • ANUNȚURI • ANUNȚURI •

Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD anunță membrii și simpatizanții săi că joi 18.08.1994, în sala de ședințe din corpul B, etaj I, la sediul central din B-dul Carol I nr. 34, ora 17, va vorbi dl.dr. George Calalb, pe tema: *Centenar - Gică Simionescu și Alexandru Stan, PNT-ști martiri ai neamului românesc.*

Președinte,
Ion Lambru

Secretar general,
Vlad Roșca

Organizația PNTCD sector 5 din str. Dr. Staicovici nr. 25, face cunoscut membrilor săi că în ziua de 30.08.1994, ora 17, are loc adunarea generală.

Va conferența un parlamentar al PNTCD despre situația politică internă și externă.

COMUNICAT

În ziua de 30 iunie 1994, la sediul din București al Asociației "Regele Mihai I" s-a constituit ALIANȚA REGALISTĂ DIN ROMÂNIA (la care s-au afiliat 11 formațiuni monarchiste).
Relații - la secretariat, zilnic, între orele 11 - 17 (de luni până vineri) la sediul din Bdul Regele Carol I nr. 34, Sectorul 2, Corp B.

Asociația "Regele Mihai I"

Ca urmare a înființării în cadrul Organizației Centrale de Femei a unui cerc de studii și cercetări privind campania electorală, au fost realizate o serie de cursuri în scopul pregătirii membrilor PNTCD în specialitățile: creator de imagine, marketing politic, analist politic, manager de campanie. Datorită reușitei acestei acțiuni se va forma un cerc permanent de studii și pregătire a membrilor din teritoriu în specialitățile de mai sus. Vor preda cursuri de analiză politică, marketing politic, crearea de imagini și campanie electorală un grup de tineri cercetători.

Cititorii săptămânalului "Dreptatea" care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB. Se decupează talonul existent în publicație și însoțit de mandatul poștal care atestă plata se vor trimite pe adresa de mai sus.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că săptămânalul "Dreptatea" figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Dreptatea

Secretar general de redacție:
MIRCEA VLAD
Șefi de departament:
DAN BĂNICĂ: informații
OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politic
ȘTEFAN CALIGA: internațional
IOAN FRÂNCU: sport
Grafică și machetare:
IOANA BERCIU
Corector:
FLORINA DUDĂU
Secretariat:
MIHAELA MANOLACHE
Documentare:
CONSTANTIN CEACU
Departament publicitate și marketing:
MARIA CĂPĂȚĂNĂ
Difuzare: LUMINIȚA DAMIAN
Financiar, contabilitate:
ECATERINA BUCĂ, SMARANDA JUCAN
Correspondenți speciali: SUA: SILVIA DUTCHEVICI
SUA și Canada:
ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
Geneva, München:
STELIAN IONESCU
Tutlingen:
RADU PĂTĂRLĂGEANU
Barcelona:
SERGIU KLEIN
Correspondenți teritoriale:
SORIN GRECU - Cluj
TICU CIUBOTARU - Galați
VIRGIL COSMA - Iași
TOMA EDUARD DINU - Iași
SIMION SANDU BORBEANU.

Hunedoara
NICU VRÂNCEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Brașov
MĂLIN DUMITRIU - Alba
VASILE VASILICA - Alba
IONEL BOTEA - Caraș Severin
FLAVIU BREZEANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAIL ENCIU - Slobozia
GHEORGHE SIMIANU - Suceava
AUREL TEODORESCU - Argeș
ADRIAN SIMEANU - Argeș
DIANA MUNTEANU - Prahova
CĂTĂLIN MUNTEANU - Prahova
MIHAIL BARBU - Valea Jiului
GHEORGHE TUDORAN - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiș
PANAIT STĂNESCU-BELU - Timiș
VICTOR PIETREANU - Teleorman
SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea
MICU DAN GRIG - Bihor
Redacția și administrația: Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel: 6504125, fax: 6506444, 70179, București, sector 1, Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.
Tehnoredactare computerizată:
Raluca Bobic, Anca Fircescu
Mariana Ioniță, Mihaela Ivan
Tiparul executat la TIPOREX
Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 6377196

CUPON DE ABONAMENT

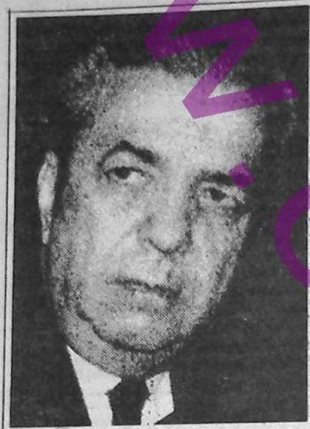
1080
3510
7020
14040

1 lună
3 luni
6 luni
12 luni

Num. _____
Prenume _____
Adresă _____
Cod poștal _____
Localitatea _____
Județul _____

Suma de lei s-a depus cu chit. ur. mandat
an abonament de plătit ur.
poștal nr. _____

IULIAN MINCU - UN NUME SINONIM CU FOAMEA

„Înainte de” erau și ziare sau reviste pe care le cumpăram ca să le citim, iar printre acestea se număra și revista „Magazin”. Caracterul său științific făcea ca articolele publicate să ne ofere informații interesante, care uneori erau doar în aparență utile.

În această sferă se încadrează și articolul semnat de tov. prof. dr. doc. Iulian Mincu - „directorul clinicii de nutriție și boli metabolice a Institutului medico-farmacologic din București”, articol intitulat „Civilizația hranei” și publicat în „Magazin”, nr. 860 din 30 martie 1974, pag. 6. Așa cum afirmă și titlul,

SEPARAȚIA PUTERILOR ÎN STAT ȘI „DEMOCRAȚIA ORIGINALĂ”

Încă din îndepărtata antichitate, separația puterilor în fapt s-a găsit de la început indisolubilă pendentă de democrație. Structural astăzi, cu atât mai mult, este lipsit de sens să se vorbească de democrație făcându-se abstracție de această instituție fundamentală ce domină întreaga ordine constituțională a oricărui stat de drept modern.

După haosul pe care l-a cunoscut istoria după prăbușirea marilor imperii haos urmat de pulverizarea Puterii Centrale într-un număr nedefinit de mici fiefuri și de seniorii, datorită scolasticității și umanismului, apare o nouă gândire politică. Dominant cu timpul în acest curent va deveni sistemul de guvernământ reprezentativ precum și principiul separației puterilor în stat.

Acastă evoluție se va manifesta mai cu seamă în Anglia. Un număr de autori ce aparțin Școlii Dreptului Natural (Grotius, Locke, Montesquieu) și mai aproape de Revoluția Franceză, J.J. Rousseau și Voltaire, devin susținătorii principiului separației puterilor, principiu care în secolul al XVIII-lea va sta și la baza Constituției Statelor Unite ale Americii.

După Revoluția Franceză, acest principiu este preluat de către noile democrații ce se înfiripau în Europa. La fundamentarea sa se află un simplu fapt dar foarte relevant și anume că pentru libertatea oamenilor este foarte primejdios ca întreaga putere a statului la un moment dat să fie concentrată în mâinile unei aceleiași persoane. Acest proces duce în mod sigur la o guvernare autoritară, iar de aici nu mai este decât un pas până la dictatură, la despotism și în final la tiranie.

Remediul pentru a nu se ajunge la acest stadiu îl constituie încredințarea puterii suverane la organisme diferite independente între ele, care angajate în actul guvernării totuși, fără a-și împieta atribuțiile constituționale, se controlează în mod reciproc.

În aceasta constă în puține cuvinte, Principiul de bază al Separației Puterilor în Statul de Drept într-o Democrație.

domnul actual ministru al sănătății se străduia la acea vreme să ne învețe a ne hrăni civilizată.

Lăuându-ne cu binișorul, Iulian Mincu ne oferă mai întâi etimologia cuvântului dietă, care în vremea lui Hipocrat se referea la „modul de viață al omului, în totalitatea sa (aer, temperatură, exercițiu fizic, odihnă etc.)”. În vremea lui Ceaușescu nu se puneau oricum problema modului de viață întrucât „aerul” nu ne amintește decât de poluare, „temperatură” de frig, „exercițiul fizic” de alergătura de la o coadă la alta, iar „odihna” numai de „casele de” ale activiștilor. De la Hipocrat, domnul ministru ne duce direct la Herodot, de la care domnia sa ne face cunoscută părerea poporului egiptean despre mâncare și anume că „hrana este sursa tuturor relelor”. Desigur, este părerea egiptenilor dar îndrăznesc să cred că i-a plăcut deosebit de mult nutriționistului, din moment ce a citat-o. Aflăm în continuare că deficiențele de vitamine generează avitaminoze grave „prezente în unele țări și în epoca contemporană”. Ne menționează domnia sa și în care... evident nu în România. Motivația este probabil faptul că aveam destule persoane competente care să se îngrijească de hrana noastră spre a deveni cu toții „omul nou”. Dar aceste capacități nu sunt în mod necesar medicii deoarece „simplificarea corectă a alimentației trebuie să constituie una din preocupările atât ale medicului cât și ale noastre, ale tuturor.” Rădăcina răului este faptul că „alimentele rafinate și suprafinate, produsele alimentare

concentrate etc., toate datorită tehnologiei alimentare moderne pot duce la dezechilibre nutriționale pe care omul contemporan nu le mai poate sesiza. Preferințele sale alimentare - dulce, sărat, picant, gras etc. nu sunt legate de o nevoie nutrițională anumită ci de plăcerea de a mânca alimentul respectiv (...). De fapt, înainte de a consuma alimentul respectiv, omul consuma bolul lui (...). Se creează astfel preferințe alimentare greu de învins, deși sunt dăunătoare unei alimentații raționale.” Regimul lui Ceaușescu, alături de regimul lui Mincu, au avut „succes”, un succes tenace pregătit: „Schimbările nutriționale pot fi acceptate treptat de către om, dacă vom reuși să-l convingem că trebuie să le accepte. ADAPTABILITATEA OMULUI ESTE FOARTE MARE (s.n.)” Așa este domnule Mincu, mai ales cea a românului. Și mai sunt de acord cu dumneavoastră și când afirmați că „fiecare epocă istorică a avut tipul său de alimentație”. Noi cel mai bine ni le vom aminti pe cele în care scriați astfel de articole sau erați ministru al sănătății.

S-ar mai conveni poate să-i mulțumim domnului actual ministru al sănătății pentru că ne-a explicat cât de bună este pentru noi rația de zahăr (și nu numai zahăr) deoarece „cercetările nutriționale recente subliniază rolul zahărului consumat exagerat precum și al produselor alimentare rafinate și suprafinate, al produselor alimentare concentrate în apariția și declanșarea unor maladii cronice degenerative.”

Și ca să înțelegem cât mai bine noțiunea de „exagerat”, domnia sa are generozitatea să ne spună cât anume ar trebui să consumăm pe zi: „La un consum de 1500, 2000, 2500, 3000, 3500 calorii, cantitatea totală de zaharoză, pe care le poate mânca zilnic un adult (inclusiv cea din lichior, cafea, ceai, produse răcoritoare, citronade etc.) este respectiv 35 g, 46 g, 58 g, 70 g și 75 g. Domnul Mincu ne învață de fapt în general cam cât să mâncăm. Mă voi opri la un singur exemplu: conform celor spuse de domnia sa, numărul de calorii pentru o muncă foarte grea este de 50-60 calorii/kilogram corp greutate ideală. Prin urmare, unui bărbat de 80 de kilograme greutate ideală, care prestează o muncă grea sau foarte grea îi sunt necesare 3500 calorii pe zi care se pot traduce prin 800 grame pâine albă, un litru lapte, 250 grame carne porc și una jumătate ou. Socotiți și dumneavoastră consultând tablele domnului Mincu din articolul menționat și dacă vă mai rămân cumva 2 calorii, dați-i bărbatului de 80 de kilograme care prestează o muncă foarte grea și o tabletă tic-tac fiindcă „conține numai 2 calorii.” Să ne trăiți, domnule ministru și să vă hrăniți „civilizat”, că poate se va da o lege prin care subnutriți nu vor avea acces la funcții ministeriale. În scurt timp, ne-ați face o reală bucurie.

N.B. Aș dori pe această cale să mulțumesc domnului doctor George Calalb, președintele Convenției Medicilor Democrați, care mi-a facilitat documentarea.

Mariela NEAGU

Demagogia preelectorală PDSR-istă continuă

-Demagogia privatizării de tip Ilescu-Văcăroiu-

Acum două săptămâni, odată cu înființarea „Forumului agricultorilor din PDSR”, a apărut în mod clar intenția puterii de a lăchida PDAR care „mişcă în front”. Încotro se îndreaptă acest forum ne-o arată aducerea în conducerea lui a socrului lui Adrian Năstase, Angelo Miculescu, unul dintre cei mai mari ticăloși ai agriculturii collectiviste ceaușiste, care a făcut cu slugarnicia sa mult rău țaranilor.

Acum vine premierul Văcăroiu sa promită fiecărui cetățean un titlu de proprietate de 900 000 lei într-una din uzinele țării la alegere.

Ceausescu obișnuia să spună că toată industria, ca și pământul, de altfel, este bun al întregului popor. Greșala făcută de Ceausescu de a nu da nici o hârtie la mână o îndreaptă acum cuplul Ilescu-Văcăroiu. Are vreo importanță pentru el că fabricile noastre sunt într-o situație foarte dificilă, că dacă nu sunt în faliment atunci sunt în blocaj economic, ceea ce este la fel de rău? N-are, pentru acest cuplu. Important e să le lase jocul.

Problema esențială a Industriei este aceea a aportului de capital pentru reechiparea și repararea de materii prime și respectiv găsirea unor piețe de desfacere a produselor.

Rezolvă aceste probleme hârtile fără valoare reală pe care Ilescu-Văcăroiu le vor da cu atâtă dârnie și viteză? Este evident că această măsură are un scop preelectoral-demagogic. Graba cu care guvernul se pregătește să o aplice și propaganda desăvârșită de „lamurire” pe care o duce prin intermediul televiziunii sunt semne absolut evidente că PDSR se pregătește de alegeri probabil pentru iarna sau primăvara viitoare.

Câta vreme cred el că ne mai pot prostii!

Șerban SÂNDULESCU
senator de Vâlcea

Dr. Dan Șerban RĂDULESCU

Un infractor sadea:

M. Geoană, purtătorul de cuvânt al M.A.E.

Când conferințele de presă ale ministerului Afacerilor Externe au fost epurate de prezența purtătorului de vorbe, Traian Chebeleu, a fost un oftat general de satisfacție. Se scăpaseră de un crainic de la care dacă voiai să desprinzi ceva, trebuia să consulți textele celebrei Pithya. Încolitorul său, Mircea Geoană, era mai chipș, mai suav și părea mai volubil. Dar s-a dovedit curând că nu era cu nimic mai breaz. Propusul secretar de stat avea însă (și) alte preocupări, obscure pentru noi, dar foarte clare în mintea lui.

Historia unei locuințe

În anul 1939 prin parcelarea unui teren al Societății Generale de Gaz și Electricitate din București pentru alimentarea săi, teren ce cuprindea actual a patru străzi - Grădina Bordei, Heleșteului, Crângului și Grădina Bordei, s-au construit locuințe de către cei ce beneficiaseră de binevoitoarea vânzare a fostului proprietar. În timp ce liniștia a atârnat familii a început însă odată cu instalarea autorităților comuniste, care a pus ochii pe terenul situat într-o poziție privilegiată, în apropierea lacului Grădina Bordei. Metoda de însușire a fost cea obișnuită: **teroarea**. În miezul nopții, băieții "de treabă" sunau ca să vină să ocupe locatarii în câteva ore să se ducă la catrafusele și să se ducă să vadă cu ochii. Au fost situații în care au existat și camioane de transport și destinații precise, de multe ori în locuințe însoțite și minuscule, indiferent de numărul celor evacuați. Dar de multe ori acestea au lipsit cu desăvârșire. Locatarii au mutat în locurile comuniste care au prezentat contracte de închiriere cu un ștampilă. Așa era "legal". (Poziția copia celui semnat de Ceaușescu. Deși plăteau o chirie derizorie pentru trimiterea banii la "Ajutorul Roșu" - nu le convenea nici așa. De exemplu în 1970 fostul chiraș din str. Grădina Bordei nr. 1, a emis Decretul nr. 535/70, care expropria toate proprietățile în cauză (și multe altele) în scopul asigurării de către stat a condițiilor de locuit adecvate unor funcții de conducere din aparatul de partid și de stat, adică a demnitărilor comuniste ce se năpustiseră în ele. În conformanță cu Constituția de atunci, și în conformanță cu regulamentul ce nu prevedea exproprierii pentru cauze de interes public. Printre evacuați au fost și membrii familiei Rozolea din Grădina Bordei, nr. 55.

Politiția immanentă

Prăbușirea odiosului regim, în urma lucrurilor ca toate acestea ticăloase să fie eliminate și cât mai urgent. Dar în timpul celui jefuit și găsească o soluție, obstrucționată pe toate părțile de instrumentele Puterii comuniste, a mai trecut un timp.

Mai scurt sau mai lung, după caz. Interval în care cei interesați să-și păstreze privilegiile sau să ia locul ultimilor ocupanți au trebuit să amestece altfel cărțile. Ceva asemănător s-a întâmplat și cu locuința din str. Grădina Bordei 55, pentru care dl. Gheorghe Rozolea a dobândit câștig de cauză în Justiție. (Sentința nr. 365 a Tribunalului Municipiului București, Secția IV Civilă din 01.07.1994, dată în dosarul 1270/94). În acel moment în casă locuia Vasile Bucur, fost și el demnitar comunist, ce s-a mutat după câteva zile. Se va vedea mai încolo că nu a fost deloc bine intenționat. Dl. Rozolea s-a mutat în casa ce necesita desigur o recondiționare, fapt ce se petrece și în prezența unor martori și cu încheierea unui proces-verbal. A doua zi, mai exact noaptea, la 20,30 primește vizita unui cuplu de marcă, dl. Mircea Geoană, de la M.A.E., și soția, deplasați de la colțul străzii, unde stă soțul demnitarului actual în casa locuită cândva de C. Dăscălescu. Pe un ton agresiv cei doi soți îi cer socoteală d-lui Rozolea de prezența în imobil. Când li se explică situația și li se arată hotărârea Tribunalului, doamna exhibează un așa-zis contract de subînchiriere cu fostul locatar pentru o cameră la etaj. Demonstrându-li-se că este un act fără valoare, după discuții îndelungate, familia Geoană pleacă, declarând că "cine are dreptate după Lege, acela să ocupe casa".

Dl. Rozolea, în chiar ziua mutării, din spirit de corectitudine civică, a anunțat atât Secția 1 Poliție cât și ICRAL-ul, de acest fapt. Asta nu a împiedicat cele două organe ca - depășindu-și atribuțiile - să se deplaseze la fața locului, pe ziua de 12 iulie, unde au verificat și încheiat un proces-verbal de constatare. Motivul vizitei, invocat de lt. maj. Catană și de un subofițer ce s-a recomandat drept sectoristul - sinistra reminiscentă a constrângerii - a fost primirea unei sesizări "anonime". Simptomatică apariție la nu multe ore de la vizita nocturnă a perechii Geoană. Pentru a clarifica lucrurile dl. Rozolea s-a prezentat în ziua următoare, 13 iulie, la Secția 1 Poliție, unde în discuția avută cu dl. col. Croitoru, află că sesizarea era semantă de Geoană M. Șeful secției i-a cerut o copie după hotărârea Tribunalului. Dl. Rozolea i-a spus că nu o are la el, dar l-a informat pe col. Croitoru că dl. lt. maj. Catană a văzut-o și a și consemnat-o în

văzut-o și a și consemnat-o în procesul-verbal (încheiat culmea doar într-un singur exemplar) luat asupra sa de ofițerul de poliție. Să notăm că în 15 iulie "sectoristul" s-a prezentat la domiciliul din str. Grădina Bordei, comunicându-i soarelui d-lui Rozolea (singurul găsit acasă) că situația s-a clarificat și că totul este în bună regulă. Părea că "diplomatul" s-a lăsat păgubaș.

Reversul medaliei și atacul

Alcemia s-a întrerupt în ziua de vineri 13 august. O întâmplare fericită a făcut ca dl. Rozolea să se înapoieze în jurul orei 12,30. A observat în fața casei un echipaj de poliție - nu era singurul - iar când a intrat în curte a sesizat ceva neobișnuit, pe care l-a deslușit ducându-se la intrarea din spate a casei, de unde veneau zgomote. Ușa fusese forțată și un număr de persoane pătrunseseră în locuință. Perechea Geoană (el învoit probabil special de M.A.E. pentru spargeri de case) era însoțită de câțiva polițiști și alți indivizi în civil ce se îndeletniceau unii cu schimbarea yalelor și alții cu întocmirea unui proces-verbal al obiectelor existente. Desigur că dl. Rozolea nu putea asista impasibil la această violare de domiciliu - culmea, sub patronajul Poliției - ca și a drepturilor sale cetățenești și a protestat cu vehemență, cerându-le să părăsească locuința. Se înapoiease între timp și soția d-lui Rozolea, iar în timpul discuțiilor - au mai venit și câteva rude ale asediatului. Prezența lor l-a mai susținut pe dl. Rozolea pe care "invadatorii" voiau cu orice preț să-l scoată din casă. Pentru reușita operațiunii strada a fost izolată, fiind închisă de echipaje de Poliție la ambele capete. Locatarii din preajmă au ieșit cu toții în stradă în ciuda somațiilor repetate ale echipajelor de Poliție. Mașina "E.Y. Zilei" a fost oprită la colț. Membrii familiei d-lui Rozolea copleșiți de violență și de numărul intrușilor erau împinși centimetru cu centimetru. Nesatisfăcut de acest ritm, un polițist s-a repezit asupra d-lui Rozolea, la rândul său, forțându-l pe acesta să se aplece. Agresorul a avut tupeul după aceea să strige că el a fost atacat și că cel ce n-a făcut decât să se aplece va înfunda pușcăria. Dl. Rozolea nu s-a mai opus forțelor deplasate acolo și s-a lăsat transportat la Secția 1 Poliție. În toiu evenimentelor un membru al trupei de comando al familiei Geoană l-a rănit pe cumnatul d-lui Rozolea (plagă tăiată la frunte, autor identificabil). Este de remarcat că după ce rănitul (dl. Dan Bărbulescu) a ajuns la Inst. Medico-Legal, unde după ce a fost înregistrat și a plătit taxa respec-

inregistrat și a plătit taxa respectivă, i s-a spus să vină după certificat abia peste trei săptămâni (!)

În loc de epilog

Probabil că asaltul cu gaze lacrimogene care urma să aibă loc a fost contramandat la apariția echipei de la România Liberă, polițiștii risipindu-se ca potârnichele.

La secția de poliție, lucrurile s-au terminat târziu dar fără violență. Soția Geoană au continuat să-l amenințe. Mai cu seamă soția distinsului diplomat. După o oră și jumătate dl. Rozolea s-a înapoiat acasă. Fără să i se ceară măcar scuze.

Nu ne îndoiim că d-sa știe ce are de făcut pentru a sancționa cum se cuvine seria interminabilă de ilegalități și abuzuri cu violență petrecute în cursul zilei de 12 iulie. Și totodată pentru a se pune la adăpost de eventuala lor repetare alimentată de pornirile totalitare ale perechii Geoană din str. Radu Beller, unde sunt proprietarii unui apartament confortabil.

Reclamațiile-sesizări ale lui Mircea Geoană erau și puteau fi identificate ușor ca vădit tendențioase, rău intenționate și lipsite de temei. Contractul de subînchiriere cu Barbu Vasile este o aberație juridică și probă în justiție împotriva lor. Cel de-al doilea contract fluturat de Mioara Geoană ea fiind beneficiara lui - este susceptibil și el de a-i duce pe autori în fața instanțelor penale. La 3 zile după nereușita "acțiunilor combinate" Geoană - Poliția Sector 1, pe 15 iulie a fost pus la cale și semnat de ICRAL Herăstrău (fără să aibă calitatea de proprietar) după sentința T.M.B. Un fals în toată regula. Iar intervenția în forță a coaliției anti-Rozolea nu se poate justifica în nici un fel pe adresa Primăriei Sector 1. Nu putem crede că polițiștii nu cunosc faptul că evacuările se fac pe baza unor hotărâri judecătorești, prin executorii judecătorești. Acestora și numai acestora le dau concursul organelor de Poliție.

Ion FRÂNCU

P.S. Aflăm în ultimul moment că "diplomatul de operetă", cel care a înscenat, întâi din umbră apoi pe față toate aceste operațiuni, umblă pe la toate redacțiile cu rugămintea de a nu publica nimic despre isprăvile sale și ale consoartei. Promițând totodată că nu va mai avea nici o pretenție. El poate că da, dar dl. Rozolea vede lucrurile altfel. Chiar dacă ar putea fi crezut, îl sfătuim să nu se ostenească și pe la noi, fiindcă efortul ar fi inutil. Pentru a contura mai exact fostul colonel, precizăm că este fiul unui fost colonel de securitate, D. Geoană, iar persoana a fost un brav și neobosit instructor de partid la Sectorul I (deci în zonă) până în decembrie '89. Apoi s-a lansat în diplomația de tip sud-american.

Din inițiativa AFDPR-Brăila s-a ridicat un monument închinat tuturor victimelor comunismului

Sâmbătă 6 august 1994 a avut loc, la Brăila, în parcul orașului, dezvelirea monumentului închinat tuturor victimelor comunismului, deținuți politici deportați în Bărăgan sau Siberia, prizonieri decedați în gulagurile sovietice.

Inițiativa și mai ales realizarea acestui impresionant monument se datorează filialei AFDPR-Brăila și în special președintelui acesteia, dl Ioan Folea, care a avut în d. Mircea Corbu și Ioan Popescu adevărate ajutoare. Au participat delegații ai AFDPR Buzău, Constanța, Galați, Vrancea, București și chiar Făgăraș (un reprezentant). De asemenea, au participat oficialitățile județului și

ale orașului, precum și doi parlamentari. Dar cea mai valoroasă participare care a umplut de bucurie majoritatea asistenței a fost aceea a dlui C. Ticu Dumitrescu (Vrancea) care veneau de la altă ceremonie, desfășurată la Mărășești.

Solemnitatea a fost deschisă de dl Ioan Folea care a prezentat însemnătatea acestui monument, a martirilor ce au fost sacrificați pentru ca hidra comunistă să poată domina țara. De asemenea, au fost menționați cei care au contribuit material atât la realizarea acestui monument cât și la reușita acestei sărbători.

În continuare, 5 preoți au oficiat o slujbă religioasă impresionantă cu care ocazie s-au pomenit principalii martiri ai Brăilei, cei care s-au sacrificat pentru ca poporul acestei țări să ducă o viață demnă dar care a fost obligat să trăiască 45 de ani sub cizma puterii de la Răsărit, putere ce a dorit dezmembrarea României și înrobirea poporului român.

După slujba de pomenire și sfințire a monumentului au luat cuvântul reprezentanții ai AFDPR. Primul a fost dl C. Ticu Dumitrescu. Spicuiri din cuvântarea domniei sale "Suntem în fața acestor monumente pentru a cinși pe martirii acestui neam, pentru ce a suferit acest popor în ultimii 45 de ani. Mulți se întreabă de ce atâta încrâncenare din partea noastră. Au trecut aproape 5 ani și noi ne întâlnim zilnic cu foștii torționari, dar nu a existat nici un caz de agresiune verbală sau fizică, nu a existat nici un caz de răzbu-nare. Asta nu înseamnă că nu avem dreptul la adevăr. Generația tânără nu știe și nici nu poate bănui ce crime, atât de multe și de așa mare bestialitate s-au produs în România.

Cunoscându-le, vor face tot posibilul ca ele să nu se mai repete. Suntem aici, în fața acestui monument ca să onorăm memoria celor ce s-au sacrificat pentru țară. Puținii supraviețuitori ce-am rămas, avem obligația morală să luptăm până la capăt pentru aflarea adevărului. Noi nu putem afla adevărul decât dacă însemnătatea acel monstru hidos care s-a numit securitate; nu cunoaștem numărul crimelor care s-au produs, metodele pe care le-au folosit pentru săvârșirea acestora. Țările din jurul nostru au reușit să descopere adevărul. Noi reușim întâmplător să descoperim câte o groapă comună aici, colorată în posesia unor date care, dacă puterea mi-ar acorda încredere, aș putea demonstra prin săpături făcute în temnițe că sub zidurile acestea se află sute de cadavre, că acestora se află din țara aceasta ascunorice loc ferit din țara noastră, cu oameni a de o groapă comună, cu oameni a căror unică vină a fost aceea că și-au apărât și și-au iubit țara, că au urât comunismul care a însemnat crimă, teroare, fărâdele, acte inumane. Așa se explică încrâncenarea noastră. Mă leg în fața martirilor, în fața dvs. că atâta vreme cât voi mai putea sta în picioare voi lupta în numele AFDPR-ului, pentru aflarea adevărului, fără răzbu-nare".

După primele cuvinte rostite de dl C.T. Dumitrescu, prefectul și cei doi parlamentari PDSR au părăsit locul unde se desfășura solemnitatea motivând că nu doresc prin prezența domniilor lor să stânjenească intimitatea acestor manifestări. Care intimitate? Ei nu fac parte din acest neam? Ciudat fel de a vedea lucrurile.

În continuare a luat cuvântul dl

dr. N. Robitu, fost deținut politic, cu 12 ani de închisoare și care a fost citat în "memorialul durerii" ca un pravețuitor al masacrelor de Canal. "Capul Midia", care a menționat faptul că la mormintele martirilor nimeni nu a aprins o lumânare, că printre acești eroi ai luptei împotriva comunismului s-au aflat și mulți brăileni și că de fapt mormintele acestor martiri nici nu se cunosc. De aceea monumentul ridicat de AFDPR Brăila va suplini în parte lipsa acestor morminte.

Numărul celor ce au luat cuvântul a fost mare. S-au spus lucruri impresionante, fapte oribile săvârșite de torționari în închisorile comuniste. Numărul celor sacrificați în gropi comune, morminte ce nu pot fi identificate și pe care puterea dorește să le păstreze în anonim. Puțini supraviețuitori au datorat morală să-i amintească în toate împrejurările, să nu-i uite și să transmită tinerei generații sacrificiile pe care le-au făcut înaintașilor lor pentru păstrarea identității poporului român în fața tuturor dușmanilor care au intenționat desființarea României, a neamului ei. După încheierea festivităților prilejuite de dezvelirea monumentului închinat rezistenței anticomuniste, membrii AFDPR, atât cei din Brăila, cât și invitații asociațiilor din țară s-au retras la sediul AFDPR, unde s-au depănat amintiri.

Flaviu BREZEANU
PNTCD-Brăila

Pitești, 9 august 1946

Un moment al adevărului

La 9 august 1946, Comitetul județean PNT Argeș era convocat pentru desemnarea candidaților săi la alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1946. În dimineața acelei zile - de tristă amintire - bande de asasinii înarmați și instruiți de PCR, dirijați de informatorii lui Teoharie Georgescu, ministru comunist de interne, au atacat, masacrând și ucigând participanții la adunarea țărănistă amintită. Sosise MOMENTUL ADEVĂRULUI. A fost momentul în care comunismul și-a arătat adevărata lui față, aceea de a se impune prin violență și asasinat. La 9 august 1946 s-a declanșat campania de teroare inițiată la Pitești, prin care PCR sub protecția tancurilor sovietice urmărea instaurarea puterii comuniste, de aservire a României unor interese străine.

La 9 august, au fost uciși, de asasinii comunisti rămași nepedeșiți, avocatul Mihail Gheorghe și instauratorul Ion Popescu. Au fost bătuți în mod bestial și internați pentru mai multe săptămâni de spitalizare av. Marin Pițigoi, inv. Gheorghe Bădescu, inv. Ion Florescu, inv. Ion Amzarescu-Gliganu, inv. Ion Angelescu, av. Badea Tăulescu și alții. Secretarul general al PNT, av. Nicolae Penescu, cu rotula piciorului ruptă a fost spitalizat la București. Masacrul executat de asasinii comunisti urmărea ca, prin teroarea dezlănțuită să desființeze organizația PNT Argeș, să avertizeze alte organizații județene de teroare dezlănțuită la Pitești, să-și facă efectul, înspăimântându-i pe cei slabi, spre a-i determina să fugă din rândurile partidului. Din nou MOMENTUL ADEVĂRULUI sosise. Elementul sovăielnic din rândul partidului oportuniste - care nu au avut de suferit de pe urma masacrului amintit, au abandonat lupta trecând la adversar. Au plecat atunci, cu trădătorul Anton Alexandrescu, vicepreședintele organizației județene Argeș, Marin Constantinescu și acoliții lui, trădând partidul în toată una dintre cele mai crâncene încercări din istoria sa. A fost MOMENTUL ADEVĂRULUI și pentru adevărații țărăniști, care scăpați cu viață, din voia pronoiei cerești, ca prin minune, cu rânile vindecate și cu voința neînfrântă, au continuat lupta, înfruntând urgiile ce au urmat, spre cinstea lor și gloria partidului pe care l-au slujit cu credință de-a lungul întregii lor vieți.

Barbu PIȚIGOI

● Gh. (Gică) Simionescu

Născut la Iași în 22 august 1894, al 6-lea copil al soților Alexandru și Natalia Simionescu (cea care a înființat Soc. REUNIUNEA-IAȘI), și-a făcut studiile primare și secundare la Liceul Național, iar la vârsta de 20 de ani a absolvit Facultatea de Drept din Iași. Rănit pe front în luptele din Dobrogea, a fost internat la Spitalul din Galați fiind apoi clasat ca invalid de război. S-a înscris în 1918 în Baroul de Covurlui, în care a activat până la excluderea sa în 1948.

În ultimii ani de școală a militat în cadrul Partidului Conservator-Democrat, fiind un fervent admirator al lui Take Ionescu, iar după fuziunea acestuia cu Partidul Național Român, devine un activ adept al lui Iuliu Maniu. Din 1927, secretar al PNT-Covurlui, acționează pentru promovarea democrației și ajutorarea celor năpăstuiți de soartă. Vreme de 30 de ani a susținut GRATUIT sindicatele muncitorești în conflictele lor de muncă cu patronii deși adesea aceștia din urmă în alte împrejurări erau clienții săi.

În 1927, ca ajutor de primar al Galațiului, a întreprins o serie de acțiuni obștești. De asemenea, în calitate de deputat (1929, 1932, 1936), a "pledă" și a obținut prin Parlament ca cea 5000 familii inundate din Galați datorită unor lucrări ale CFR-ului, să fie împrăștiate în dealul orașului (cartierul demobilizaților) primind și câte 5000 lei despăgubiri. A votat contra Constituției Regelui Carol al II-lea și a legilor antirasiale, fiind amenințat cu excluderea din barou în cazul în care nu renunță la cei doi secretari-asociați evrei.

În ziua de 24 august 1944, autoritățile locale au părăsit orașul lăsându-l în mâna armatelor germane vreme de 3 zile. Gică Simionescu a mobilizat toate forțele pentru ca orașul să nu cadă pradă haosului și a reușit. Orașul, abandonat, fără mijloace bănești, cu o populație timorată de

CENTENARE

ultimele zvăcnituri ale trupelor germane și sub haosul primelor contacte cu armatele ruse, refăcut rapid instaurându-se ordinea și disciplina în rândul populației.

Dar, declarându-se din prima clipă împotriva regimului comunist, și-a plătit tributul în 2 etape de închisoare: mai-sept. 1947 la Craiova și Aiud, iar apoi, între 1949-1954 la Interne, Jilava, Galați, Aiud.

A decedat în 1978 cu amărăciunea de a nu-și vedea neamul liber și fericit, cauză căreia și-a închinat întreaga sa activitate până la ultima suflare.

● Alexandru Al. Stan

S-a născut în ziua de 24 mai 1894 ca fiu al lui Al. Stan, magistrat și director al Domeniilor Coroanei, și al Mădălinei Stan. A urmat Facultatea de Drept din București și s-a înscris în 1915 în baroul de Ilfov. În 1918 a fost numit avocat al Direcției Agriculturii, iar în 1919 la Casa Centrală a Cooperăției și Improprietății. A ocupat mai multe funcții superioare la Ministerul Domeniilor și în alte ministere.

A fost membru al PNT încă de la început-1926 și deputat în mai multe legislaturi din partea partidului său. Începând din 1949 a cunoscut din plin "binefacerile" comunismului la Jilava, Aiud, Omelele Mari, Caransebeș și Oradea. În total, 6 ani. Din 1961 până în 1965 a fost arhivar la Tribunalul Capitalăi. A fost cumnatul profesorului Virgil Madgearu. S-a mutat la Domnul la 24 sept. 1991, dușându-l cu el aceeași mâhnire a pătimirii poporului său.

Grupaj realizat de
Dr. G. CALAB

Va rămâne spitalul din Balotești în patrimoniul Ministerului Sănătății sau va fi preluat de SRI?

În numărul 44 al săptămânalului nostru am adus la cunoștința cititorilor protestul Consiliului Județean al Sectorului Agricol Ilfov referitor la hotărârea Guvernului de a transfera spitalul Balotești din patrimoniul Ministerului Sănătății în patrimoniul Serviciului Român de Informații. După cum se știe, în

urma acestei ședințe a Consiliului Județean SAI s-a luat decizia ca hotărârea Guvernului referitoare la acest caz să fie atacată în contencios administrativ la Tribunalul municipiului București, pornind de la motivele cuprinse în cererea înaintată Curții de Apel București, secția Contencios-Administrativ.

Către,
Curtea de Apel București
Secția Contencios - Administrativ

Consiliul Județean Sector Agricol Ilfov cu sediul în București, str. G.ral Gheorghe Manu nr. 18, sectorul 1, cod 78112, reprezentată prin președintele conf. Pamfil Tudor, împuternicit prin dispozițiile art. 67 lit. "d" din legea nr. 69/1991, să exercite atribuțiile ce revin judecătorești în calitate de persoană juridică, formulează prezenta, cerere de chemare în judecată a Guvernului României, cu sediul în București, Piața Victoriei, sector 1, pentru ca, prin hotărârea ce veți pronunța să anulați Hotărârea nr. 355/28.06.1994 prin care s-a dispus transmiterea fără plată a Spitalului Sectorului Agricol Ilfov din

administrarea Ministerului Sănătății în administrarea Serviciului Român de Informații, întrucât Spitalul Sectorului Agricol Ilfov nu face parte din categoria clădirilor și celorlalte mijloace materiale prevăzute la art. 42 din legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații.

Motivele acțiunii sunt următoarele:

În fapt:
Spitalul Sectorului Agricol Ilfov se află pe teritoriul comunei Balotești, constituind patrimoniul de interes județean potrivit art. 72 din Legea nr. 69/1991.

Prin această unitate se asigură asistența de specialitate locuitorilor din localitățile componente Sectorului Agricol Ilfov.

Spitalul Sectorului Agricol Ilfov, coordonează activitatea celor 48 unități sanitare din teritoriu, cărora le acordă sprijin de specialitate și material. Întreaga activitate de personal - angajări, transferuri, salarii - a medicilor, a personalului sanitar și auxiliar din teritoriu se face prin conducerea Spitalului Sectorului Agricol Ilfov, care este singura unitate de interes județean de profil din teritoriul Sectorului Agricol Ilfov.

Față de cele arătate mai sus, considerăm abuzivă și nelegală măsura luată de Guvern prin hotărârea sus-menționată.

În drept:
Ne întemeiem acțiunea pe prevederile art./1 și art./2 din legea nr. 69/1991 privind administrația publică

locală, ale art./5 din hotărârea Guvernului nr. 113/1992, dispoziții ce sunt în conformitate cu prevederile art. 133 din Constituția României, precum și pe prevederile art. 33 alin 1 și 2 din Constituție.

În susținerea prezentei acțiuni înțelegem să ne folosim de proba cu acte, cu martori precum și de interogatoriul părților.

Depunem prezenta acțiune în dublu exemplar, din care unul pentru instanță și unul care va fi comunicat părților, la care anexăm o copie xerox de pe Hotărârea Guvernului nr. 305/1994.

Vă rugăm să admiteți acțiunea astfel cum a fost formulată cu cheltuieli de judecată.

Președinte, prof. Tudor PAMFIL

Zămislit în taină și fără să se știe de cine A luat ființă Partidul Democrat de Centru

Un nou partid și-a făcut apariția pe marea scenă politică a țării. Partidul Democrat de Centru a irupt în Sala Rondă a Inter-ului, la peste un an și jumătate de la data înființării sale oficiale, 1 februarie 1993. Timp în care nu s-a așezat. Aceasta "pentru a verifica pe ce contează și a-și pune la punct organizațiile teritoriale care există acum în toată țara". Aceasta este declarația textuală a președintelui noului partid, dl Gheorghe Muntean - cercetător la Institutul de Istorie Literară și Folclor - care prezintă această acțiune tăcută drept argumentul cel mai puternic al seriozității partidului și al creditului ce i s-ar cuveni. Dacă o astfel de activitate cu valențe de clandestinitate - nimeni nu a știut și n-a auzit de ea și de partid în tot acest timp - se poate constitui într-un criteriu de certificare, nu știm ce s-ar putea spune despre alte amănunte. Sediul partidului anunțat oficial în camerele 3 și 4 ale "Fundației pentru Revoluția din Decembrie '89" nu avea nici după încheierea conferinței de presă vreun semn de identificare, în clădirea din Calea Victoriei 133. Devine obligatorie asocierea detaliilor amintite cu prezența în postul de prim-vicepreședinte a d-lui Iordan Rădulescu, pe care l-am auzit în mai multe rânduri declarând că nu va face politică. Acum însă o întoarce: "dacă atâția îndreptățiți sau mai puțin îndreptățiți, se lansează în politică, de ce noi revoluționarii, n-am face politică?" Și, într-adevăr, de ce nu? Dacă CVT își dă aere de mare tribun al politicii naționale, dacă farsorii corupți ai PUNR-ului își revendică reieșitățile obrăzniciei iar sindicalistul Miron Mitrea își face și el propriul partid, de ce nu și-ar avea și Fundația Revoluției partidul ei. Gurile rele spun că a fost zămislit de clubul "Un viitor pentru România", că ar fi o grupă disidenți din PD și PDSR, că ar fi produsul unor loji masonice sau că ar fi o nouă sămânță plantată de structurile Puterii. Acestei corciturii însă îi trebuie mult oxigen. Căci prea are iz cotrocenist, mai ales după exhibițiile UNOLD-iste de la Constanța ale liderului Fundației pentru Revoluție, ca să nu planeze cele mai serioase dubii asupra nou-veniților. Linia descendentă de pleasupra nou-veniților este cunoscută, iar căciune a unor revoluționari este cunoscută, iar perioada seamănă cu aceea de după ploaie în care apar ciupercele. A mai fost o asemenea perioadă în '90, când a plouat cu partide al căror rost a fost deslușit mai târziu.

Să nu trecem cu vederea că președintele Muntean, a mărturisit că l-a votat pe "dl. Iliescu", iar din discuțiile purtate după citirea "programului" s-a desprins că sprijină ideile acestuia.

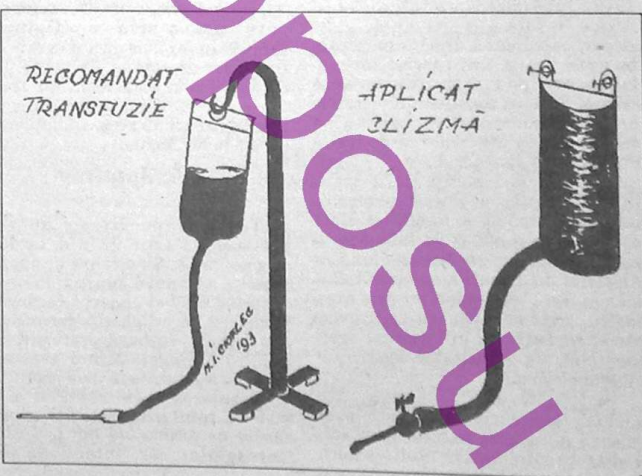
Ioan FRÂNCU

Industria petrochimică românească este o realizare de prestigiu a specialiștilor români

Este o mare greșală să includem în categoria realizărilor megalomane ale regimului Ceaușescu petrochimia. Nu-și au rost nici acuzele sau atribuirea meritelor "academicienilor" doar pentru a denigra realizarea industriei petrochimice. Cel puțin această industrie a avut la bază nevoia de valorificare a tradiției și capacității profesionale a specialiștilor. Nu trebuie neglijat faptul că noi avem cea mai veche tradiție în extracția și prelucrarea petrolului și eram cu cele mai mari resurse de petrol în Europa, până la descoperirea petrolului de către Norvegia și Marea Britanie, în urmă cu aproape două decenii. După unele păreri, acest potențial tehnic rezultat dintr-o experiență îndelungată ar fi trebuit limitat la nivelul resurselor de petrol indigen. Dar trăim izolați în lume? Avem nevoie de export și nu cred că trebuie să explic de ce. În care alt domeniu am fi avut supremația tehnică pentru a putea face față concurenței? Avem unele subamarii în care se realizează un comerț exterior eficient, datorită supremației tehnicii, cum este, de exemplu industria mobilă. Sau, avem surse de materii prime încă nevalorificate la nivelul disponibilității acestora, cum este sarea. Dar dacă în domeniul prelucrării petrolului ne-a dat Dumnezeu resursele ca să ne dezvoltăm mintea, nu acest dar trebuie valorificat? Sigur, în anii '70 când a început dezvoltarea capacităților de preluare a șteului peste nivelul resurselor interne și a petrochimiei, s-a avut în vedere conjunctura din acea perioadă. Nu s-a putut

în creștere și nu poate fi acoperită de noile capacități. De aceea, problema care se pune nu este de a reduce capacitățile, ci doar de a găsi piețele nesaturate. În această problemă am impresia că o piedică esențială este frica. Sau, ca să-i zicem pe limba veche, se constată lipsa de decizie. Sunt valori mari și oricând este posibilă interpretarea unei afaceri cu banii statului. Vă dați seama ce mare scandal ar fi dacă, pentru a "prinde" o piață ar trebui să acordăm un credit. Nu spun că ar trebui ca cineva să procedeze ca Ceaușescu și nimeni să nu-l poată trage la răspundere că a aprobat din "pretenie" să plătească (într-un caz) 22 dolari pe baril când piața stabilise 18 dolari pe baril. Dar trebuie ca afacerile cu poduse ale industriei petrochimice, atât timp cât producătorul este al statului, să fie însușite și garantate de guvern. În zadar așteptăm curajul unui director de combinat să-și asume responsabilitatea unei afaceri. Se vor găsi imediat acuzații ca a păgubit statul. Iar conștiința, ca salariat, este relativă. Altfel se pune problema când managerul este nevoit să gândească pe punga lui. Este un sens pe care nu cred că trebuie să-l mai comentez. Dacă nu vom ajunge într-un termen record la răspunderea în calitate de proprietari nu vom avea parte decât de filozofia industriei petrochimice, care nu ține de foame. Și este păcat ca o industrie modernă să devină "mormane de fiare", cum a fost caracterizată industria petrochimică nechibzuit, doar din cauza unei politici retrograde de a se menține sistemul socialist.

Ionel D. STRÂMBU

23 August 1944

O răspântie a destinului neamului românesc

Analizând, după trecerea unei jumătăți de secol, desfășurarea și, mai ales, consecințele actului istoric de la 23 August 1944, având la ora actuală la dispoziție majoritatea documentelor din epocă, precum și mărturiile ale participanților direcți, istoricul onest - dar nu numai el - ajunge la concluzia obiectivă conform căreia ieșirea Țării din război și din alianța cu Germania era singura alternativă posibilă. Dacă în 1941 am intrat în conflict cu Rusia pentru a elibera teritoriile răpite de către bolșevici, trei ani mai târziu, într-o altă conjunctură, reveneam la alianțele naturale. Din nefericire pentru noi, în cadrul acestora se găsea și Rusia lui Stalin. În condițiile în care tancurile Sovietelor se găseau la porțile Iașilor, singura soluție era ieșirea din alianța cu Germania. În caz contrar, cu siguranță, Moscova s-ar fi prevalat de dreptul învingătorului, iar Statul Român ar fi devenit o simplă amintire din cărțile de istorie. În ultimii ani se aud voci care, urmărind interese politice evidente, încearcă să acrediteze ideea conform căreia gestul curajos al M.S. Regele Mihai I al tuturor Românilor ar fi grăbit comunizarea Țării.

Aserțiunea este nu numai falsă, ea are evidente conotații politice, cautându-se compromiterea Coroanei și a Suveranului legitim, în beneficiul actualei și ilegitei Puteri.

Pe marginea prăpastiei

Este titlul lucrării publicate de către generalul - mai târziu mareșalul - Ion Antonescu, care prezintă raporturile sale politice cu mișcarea legionară și deznoământul survenit în ianuarie 1941. Preluându-l, ne referim însă la situația României din vara anului 1944, când, într-adevăr, Statul se găsea la o răspântie istorică a existenței sale. Încă din 1942 devenise evident faptul că Germania pierduse războiul. În anul următor, 1943, după pierderea inițiativei în Africa în fața aliaților anglo-americani, debarcarea din Italia și prăbușirea regimului fascist mussolinian, situația forțelor Axei devenise critică. Factorii conștienți din statele aliate Germaniei au căutat să găsească soluțiile benefice de ieșire din război și din cadrul Axei.

În acest sens, merită să fie amintit faptul că atât cabinetul mareșalului Antonescu, cât și forțele opoziției democratice conduse de Iuliu Maniu au avut contacte cu reprezentanții ai Aliaților în vederea scoaterii României din război până nu este prea târziu. Atât guvernanții de atunci, cât și reprezentanții opoziției erau conștienți de necesitatea ieșirii din alianța germană.

În istorie, dintotdeauna, din păcate, interesele celor mari prevalează nu numai asupra Dreptății, ci și asupra drepturilor statelor mici. În acest sens Aliații hotărâseră deja

la Casablanca, Teheran și Moscova zonele de influență favorabile lor.

Un act de voință națională și regală

Scoaterea României pe plan politico-militar din angrenajul Axei implica riscuri deosebite care în mod necesar trebuiau să fie asumate de către toate forțele vii ale națiunii: Armata și Regele, precum și Opoziția democratică. Privind lucrurile din acest unghi, devine evident faptul că ele se bucurau de încrederea întregii suflări românești. Liantul fundamental, singurul care putea oferi credibilitate și legitimitate era numai M.S. Regele Mihai I, factorul constituțional primordial și simbolul suveranității statului român. Blocul Național Democrat constituit în iunie 1944, alianța realizată între PNT, PNL și PSD, își propunea scoaterea Țării din război. La cererea expresă a sovieticilor, aliații anglo-americani au solicitat Opoziției să admită și prezența în BND a grupusculului ce număra mai puțin de 1000 de membri și purta numele de Partid Comunist din România. În fapt, încă de atunci Moscova începea să se implice în sensul propriilor interese în viața politică românească. Admiterea, de nevoie, a comuniștilor în această alianță politică conjuncturală menită să salveze Țara de la dezastru, a fost mai târziu exploatată politic de către comuniști, care vedeau prin ea o legitimare istorică. În fapt, ne găsim în fața unei imixțiuni grosolane, de mână forte, de neevitat în acele momente tragice și cu repercusiuni grave din cauza politicii conciliatoriste a Aliaților față de Rusia lui Stalin.

Înfăptuirea

Toate preparativele au vizat declanșarea acțiunii în data de 26 august 1944. Suveranul și opoziția urmau să ceară mareșalului un răspuns clar și concret la dorința Țării de a părăsi alianța germană. În caz contrar, în baza prerogativelor Sale M.S. Regele Mihai avea calitatea de a-l demite în mod legal.

Derularea evenimentelor a fost însă cu totul alta datorită modificărilor de ultimă oră din programul mareșalului, care intenționa să se

reîntoarcă pe front. În fața acestei situații, tânărul și curajosul Mihai I al României a trebuit să ia singur decizia, alături de El fiind doar câțiva consilieri apropiați, Regimentul Regal de Gardă și firește, Dumnezeu. Într-un București ocupat literalmente de trupele germane, fără sprijin imediat și eficace din partea trupelor române credincioase, actul părea fără sort de izbândă.

Și totuși...curajul, voința, sângele rece și, de ce nu, norocul, toate la un loc au contribuit la reușita acestei temerare acțiuni. Refuzului categoric al mareșalului de a scoate Țara din război i se putea da, în condițiile date, un singur răspuns: demiterea. Desărcinarea înaltului demnitar s-a făcut pe baze absolute legale, singur M.S. Regele având prerogativa numirii, dar și a demiterii conducătorului Statului.

După ore pline de tensiune, timp în care s-a constituit guvernul generalului Constantin Sănătescu, după ce s-a comunicat oficial Germaniei noua opțiune politico-militară românească, prin intermediul Radio-România, lumea a luat cunoștință de faptul împlinit. Gestul Regelui Român a scurtat războiul cu mai mult de o jumătate de an, sute de mii de vieți și imense bunuri materiale fiind salvate de la pieire. Imensul rol jucat de Suveran a fost recunoscut deopotrivă de ruși și americani prin acordarea celor mai înalte distincții, Ordinul Victoria și înalta distincție americană Legiunea de Merit conferită de președintele Harry Truman.

"Răsplată" istoriei

La Ialta și, câteva luni mai târziu, la Potsdam, Europa a fost împărțită între Marile Puteri. Din nefericire pentru noi, am căzut în sfera de influență a Rusiei staliniste. Rând pe rând, forțele democratice au fost îngenuncheate, procesul de satelizare și comunizare a României cunoscând o cadență din ce în ce mai pronunțată.

Regatul-simbolul însuși al independenței României - a fost silnic distrus pentru că numai așa țara putea fi pe deplin și pentru mult timp înfeudată Kremlinului. Și pentru că frica de popor era mult prea mare, actul s-a săvârșit pe tăcute, precum crima în inimă

codrului, la sfârșit de an, atunci când și Timpuș și Omul sunt oboșiți și așteaptă reînnoirea. Din nefericire pentru Români și Regele lor, această "reînnoire" a însemnat o Golgotă stropită cu sânge și lacrimi.

Astăzi, după o jumătate de veac, românii se zbat să își regăsească identitatea furată. Tot după o jumătate de veac există un singur surghiunit: M.S. Regele Mihai I, cel care a salvat România de la pieire și a redat supușilor săi, din nefericire pentru scurt timp, demnitatea de oameni și cetățeni liberi.

Puterea actuală, mai temătoare ca oricând, refuză cu obstinație acestei figuri legendare să se reîntoarcă în Casa Sa. Dar istoria nu și-a spus încă ultimul cuvânt!

Edificator apare faptul că lideri politici occidentali își exprimă stîma

și respectul față de România și Regele ei. Să facem doar referire la cuvântarea lui Hon. Tom Lantos, reprezentantul Californiei în Camera Reprezentanților, care, la 11 iulie 1994, a ținut să reamintescă americanilor și lumii rolul jucat de România și Regele Mihai în timpul celui de-al doilea război mondial. O atare atitudine demonstrează o schimbare de atitudine în ceea ce ne privește, căci, să nu uităm, la încheierea Păcii, în 1947, din voința rușoasească, am fost catalogați drept învinși!

Stefan CALIGA

Soh la REGE cu pionul ANTONESCU

o ticăloasă falsificare a istoriei

M. S. REGELE MIHAI I. INTELEP
CURE, CURAJULUI ȘI PATRIOTISM
MULUI CĂRMĂȘI ȘI DATORUL
SĂLVAȚIEI TĂRII DIN ONORABIL
MILITARI... 1941

Prima fotografie a Regelui Mihai după 23 august 1994

În 1994 se vor împlini 50 de ani de la temerarul eveniment istoric care s-a desfășurat în ziua de 23 August 1944.

Acest eveniment a fost pregătit îndelung de către personalitatea de seamă ale partidelor istorice și ale marșalului Palatului Regal și s-a declanșat din inițiativa personală a M.S. Regele Mihai și a fost susținut de Armata Română și de întreaga națiune.

Oponent față de acest act politic și militar de extremă și urgentă importanță pentru țară a fost mareșalul Ion Antonescu, autoizolat în propria-i închisărie. Invocând onoarea sa de militar a refuzat să se detașeze de nefastul său aliat Hitler.

Amenințat cu înfrângerea pe câmpul de luptă, el a fost remediat învins pe plan politic de opțiunea sa, plan pentru care nu avea nici o abilitate.

Importanța și răsunetul actului de la 23 August 1944 au fost covârșitoare.

Pe plan intern, se punea astfel capăt unui lanț de dictaturi care dăinuiseră vreme de 6 ani, revenindu-se la firescul regim democratic național, prin revizuirea Constituției din 1923. Ceea ce a determinat revizuirea imediată la o societate a Statului de drept, societate politică, economică și socială pluralistă, garantată de forma de guvernământ tradițională a României, monarhia constituțională.

Prin ruperea alianței nefirești cu Germania nazistă și trecerea României de partea Puterilor Aliate, Armata Română - acoperindu-se de glorie - a avut eroica misiune de eliberare a teritoriului național de armata germană și a Transilvaniei de nord, cotoplită de Ungaria hortystă.

Totodată țara a fost ferită de transformarea într-un dezastruos teatru de război și de ocuparea inevitabilă altfel - prin forța armelor de către Rusia Sovietică, cu implicații deosebit de periculoase.

Pe plan extern, revenirea României alături de aliații firești și întoarcerea armelor împotriva Germaniei național-socialiste a determinat prăbușirea frontului german nu numai din zona Carpaților, dar și în regiunea balcanică. Astfel s-a scurtat durata războiului și s-au redus considerabil victimele umane și pagubele materiale. La acestea România a contribuit din plin prin efortul său de război alături de Aliați, Armata Română participând efectiv la eliberarea Ungariei, Cehoslovaciei și părții a Austriei.

Dar, așa cum mai târziu peste decenii, emanații crypto-comuniste aveau să deturneze revoluția română din decembrie 1989 de la telurile sale, înaintașii lor bolșevici, cozi de topor ale Moscovei, cu ajutorul Armatei Roșii, au denaturat obiectivele de perspectivă ale Actului de la 23 August 1944; însușindu-și mai întâi, pe nedrept, merite în înfăptuirea acestuia; merite pe care nu le-au avut.

Apoi, forțând luarea puterii în stat, schimbând liniile politice social-economice și forma de guvernământ a țării prin samavolnicie, au impus un regim totalitar, dictatorial, transformând România într-un satelit docil Uniunii Sovietice.

În paralel au dezlănțuit și cea mai cruntă teroare a seama mai grosolană falsificare a istoriei.

Puterea comunistă a atribuit Actului de la 23 August 1944 (ziua respectivă declarând-o sărbătoare națională) diferite semnificații succesive, toate menite să minimalizeze rolul și aportul decisiv al guvernului țării și al fruntașilor politici democrați în înfăptuirea acestuia și să exacerbeze contribuția nazistă.

Nu numai atât. Falsificarea istoriei a avut scopul de a conferi legitimitate regimului comunist și mai ales forme de guvernământ republican, prin nelegitimă; a așa-zisei revoluții proletare și creșterea de eliberare de sub asuprirea burgheză și dominanța imperialisto-capitalistă etc.

Sloganuri lipsite de orice conținut și de telurile necesare, precis și corect fundamentate prin Programul Regală din 23 August 1994.

După Revoluția anticomunistă din 1989 noi exponenți ai Puterii și acoliții lor, extremiștii național-comuniști, au trecut în umbră semnificația zilei de 23 August și au lansat o campanie bombastică și acerbă de contestare a necesității demiterii mareșalului Antonescu și a ruperii alianței, de el încheiată, cu Germania nazistă, victimizându-l totodată de dictator, și minimalizând concomitent, în modul cel mai șocant personalitatea M.S. Regele Mihai I, de prestanță și popularitatea căreia puterea crypto-neo-comunistă se teme în cel mai înalt grad, simțindu-și, oricât ar brava, poziția ilegală și precară.

Mărgăvia național-comunistă merge însă și mai departe, învinuindu-l pe Suveran de executarea lui Antonescu și de predarea țării în mâna comuniștilor! Adevărul însă nu poate fi eludat; Antonescu a fost preluat de la Palat după arestare de către un comando comunist condus de Emil Bodnăraș și predat ulterior Armatei Roșii. El a fost - după 2 ani de detenție în URSS - judecat și condamnat la moarte de către un tribunal comunist instituit "ad-hoc" și executat tot de către comuniști.

Demersurile pentru grațierea sau comutarea pedepsei cu moartea au fost blocate de demnitarilor comuniști. Petru Groza, prim-ministru, și Lucrețiu Pătrășcanu, ministru al justiției, ambii în guvernul marionet instalat de ruși la 6 martie 1945. Cum i-ar fi putut acceda Regele clementa, când Constituția prevedea că, pentru asemenea decizii, era obligatorie propunerea (acordul) prealabil al guvernului?

Cum ar fi putut oare nesocoti Regele Constituția? Numai guvernânții comuniști și crypto-comuniști au procedat și procedează în mod ilegal.

Cât despre predarea țării în mâna comuniștilor... Oare dacă nu s-ar fi produs întorsătura istorică de la 23 August 1994, România ar mai fi fost comunizată? Oare în afară de Austria - scăpată ca prin miracol de comunism - a rămas vreun teritoriu în care a pătruns Armata Roșie să nu fi fost comunizat? Până și Iugoslavia în care rușii nu au pătruns a fost bolșevizată. Iar în Grecia rușii au provocat un război civil în tendința de a instaura și acolo odiosul lor sistem. Este oare vinovat Regele nostru de expansionismul imperialist, ruso-comunist? Imperialism revigorat chiar și acum?

Diversiunea comunistă nu cunoaște însă logica, bunul simț, nici rușinea; o altă ticăloșie este calomnia la adresa Regelui, cum că la izgonirea din țară și-ar fi însușit bunuri aparținând statului român. Ori, se știe că inventarul personal minimal al Suveranului și al întregii Familii Regale a fost strict controlat de polițierii comuniști înainte de plecare. Poate exista o mai nerușinată minciună?

Reconsiderarea personalității mareșalului Ion Antonescu, poate chiar, oarecum, reabilitarea lui, nu ar putea fi operată decât pe baze istorice, strict autentice și nu pe balverne și sofisme. Și în orice caz, nu ca o contrapondere, ca o negare și contestare a personalității și meritelor de adevărat și temerar patriot român ale M.S. Regele Mihai I.

Acest scenariu diversionist care se mai joacă încă pe scena bălciului național-comunist este o adevărată blasfemie, o pângărire a adevăratei istorii a națiunii noastre.

După abjectul așa-zis film documentar realizat de oficina de propagandă lumpen-fascistă a Guvernului și prezentat de televiziunea (națională) în seara de 30 decembrie 1993, s-a prezentat publicului și filmul pretins obiectiv "Oglinda", care într-o formă mai puțin brutală, dar mai subtilă, propagă aceeași stupidă non-istorie, umbrind personalitatea Suveranului prin supra-elogierea lui Antonescu și chiar aprecierea voalată a lui Hitler!

"Oglinda", strămbă, asemenea a celor oglinzi prezentate pe la bălciuri, care deformează imaginile spre hazul spectatorilor și "gurilor-cască", acest film schimonosește adevărul și istoria spre mahnirea generală și rușinea realizatorilor.

Ar fi deci util ca istorici, cinești, oameni de cultură, stimulați și sponsorizați de societatea civilă, să realizeze cât de curând un film documentar cu adevărat istoric.

Tineretul nostru trebuie să cunoască adevărul, să fie decontaminat de virusul minciunii comuniste.

Mareșalul Ion Antonescu

IMNUL CUNUNIEI

Neamul românilor
a răsărit
Din Cruce,
din Sfânta Cruce
precum un bulgăre de aur
din
pleptul muntelui Slavă...
Furtunile l-au
întărit
și Crucea l-a conferit
mleca
limbii și regalitatei trăirilor...
Trăirea în revărsat
de Cuvânt...
Cuvânt chemător prin
învăluire
de clopot
și alinător în
trup de liturghie...
Părinte îndemnând
spre Părintele veacurilor
spre Părintele Lumina...
Părintele a îmbărbătat
neamul
și a uns voievodul ori
domnul
dintre cel mai bravi,
dintre cel mai onest,
dintre cel mai devotați,
dintre cel mai rugători,
dintre cel mai credincioși
brazdei de pământ
și brazdei de cer...
De la Putna la
Probeta,
din Tismana la
Argeș,
Din plai de Voroneț
până în luminiș de Capriana
chipurile unșilor,
vrednicilor urmăresc
Mielul-icoană-căluză-Jertfa-Iubire...
și apostolilor le sorb sfatul-sfătuirea...
Basarabi, Mușatini urmăresc și urmează
glasului,
Părintelui în pridvor de Ieud
sau Rogoz...
Pe covor de cuvânt
neamul
se cunună, se împreună cu
Domnul,
cu voievodul, cu regele...
Și unirea e veșnică...
Și istorie diamantează nemoarte
Sub călăuzirea Duhului Sfânt...
Sub privirea Mielului
neamul
s-a înrămat în istorie...
Și românii liturghisesc
de la
Nistru la Tisa
de la
Dunăre și Mare până-n Munții
Maramureșului...
Naștere și botcă,
schimbarea la față
și cununie, înspăcare în cruce...
Limba română curgândă
pe ape
De Danubius
ori fremătând
pe frunze de stejar...
Istoria botcăndu-se
pe ape
de Mare - mărgean-nemărginire...
de la Mircea la Carol Întîi
De la Ferdinand cel Lolal
La Mihai cel blând, cel îndurător,
cel răbdător...
Hodnesc românii
la poartă
de ceruri cu rege
dorii,
cu chip cerut, strigat...
Hodnesc românii
la Poartă
de istorie-fagure
din cerdac dumnezeiesc, doar cu Regele
cu cel
uns de la Dreptate la Argeș,
revărsa mării...
Și cu Mihai prea plecat
înaintea
Aceluia ce-a făcut
pământul
și cerurile, timpul și Marele Timp...
Hodnesc românii
cu Regele,
cu Mihai la Poartă
de Mire,
la Poartă de Cruce-Înviere...

București, 29 Iulie 1994
Dan BODEA

Arhitect Nicolae TEODORESCU

Creditul agricol

- Forme, mijloace și metode -

Am enunțat în articolul precedent că în trecut nu prea îndepărtat sectorul economic de producție agricolă a avut la îndemână instituții de credit agricol specific, cu organizare corespunzătoare structurii proprietății, care a fost în stare să ofere credite agricole ieftine tuturor categoriilor de agricultori proprietari de loturi, factor de necesitate pentru progresul economic al agriculturii noastre (războieni mici și mijlocii, între cele două războaie mondiale. Formele și mijloacele de "credit agricol" trebuie să corespundă structurii proprietății agricole. Astăzi, cu loturile agricole împroprietărită cu suprafețe la limita rentabilității, progresul și dezvoltarea economiei agrare - de piață - se va putea dezvolta numai prin mijloace și susținere economică, subvenționarea creditului agricol enunțată prin hotărârea 267/1994 neputând suplini ca formă și metodă un sistem economic bancar flexibil corespunzător funcțiunii în cadrul economiei existente. Necesitatea creditelor agricole a fost recunoscută de primii noștri economiști, ca și de politicienii din trecut. Insuși Nicolae Bălcescu a fost preocupat de această problemă ce a fost ulterior preluată de economiștii S.P. Radian și Ion Ionescu de la Brad.

O primă inițiativă a fost făcută de economistul P.S. Aurelian care a înființat la București în 1870 o "Asociație de întraajutorare" cu obiect de micilor meseriași și agricultorilor. Rezultatele au fost încurajatoare, ideea a început să se răspândească și fost favorizată și de unele cercuri politice ale vremii (liberale și socialiste) mișcării cooperatiste din Germania unde se dezvoltase cooperata de credință sub formă de cooperative de credit sătesc pentru ajutorarea micilor agricultori și fermieri, iar la orașe - cooperative de credit pentru ajutorarea micilor meseriași ca să poată lupta împotriva tendinței monopoliste a economiei industriale în dezvoltare.

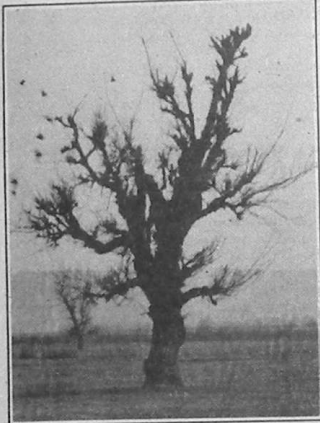
Primele sisteme bancare de credit agricol - în țara noastră - au apărut între anii 1835 și 1840 în Transilvania, pe un fond social-politic național românesc, sub formă de asociații mutuale de întraajutorare a țăranilor români în comitatele Sibiu și Brașov, când odată cu desființarea iobăgiei, pentru micul proprietar, banii au început să aibă un rol preponderent: nevoia procurării de inventar agricol și vite de muncă. În 1865, sașii de la Apoldul de Sus (Sibiu) au înființat o primă bancă cooperativă de credit agricol ale cărei rezultate remarcabile

au fost studiate și promovate de învățătorul Visarion Roman din Rășinari Sibului, zonă preponderent românească, și a înființat în 1867 "Societatea de păstrare și împrumut", după modelul săsesc. De la început, rezultatele au fost benefice, ceea ce a dus la crearea și a altor unități de credit și întraajutorare. Aceste prime rezultate au dus ca în anul 1871 să se înființeze la Sibiu Banca Albina, ca instituție economico-bancară, de credit agricol, în sistemul economiei de piață existent, dar cu scopul prevăzut în statut: "de a procura poporului român mijloacele necesare pentru păstrarea și dezvoltarea economiei sale". Cele două instituții de credit agricol deși deosebite, având același scop și funcțiuni, se dezvoltă rapid în partea sudică a Transilvaniei: în Hunedoara, Caransebeș și cu deosebire în Bistrița-Năsăud, Târnave și NV Transilvaniei.

Cu creditele acordate, mulți țărani români și-au cumpărat loturi agricole, și ca proprietari independenți s-au desprins de servituțile proprietarilor maghiari; ca proprietari au obținut dreptul de vot, întărind astfel politic Partidul Național Român. După unirea principatelor și reforma agrară a domnitorului Cuza s-a simțit necesitatea creditelor agricole la îndemână micilor proprietari agricoli și a celor nou împrumătăți, pentru eliminarea speculei și a cămătăriei la sate, ca factor de dezvoltare și progres al economiei agrare și ca factor de protecție socială. De la început s-au înfruntat două concepții: aceea a economistului Ion Ghica, care susținea liberul schimb și neintervenția statului și aceea a lui Ionescu de la Brad, promotor al unui sistem de credit agricol mixt - bănci sătești cu capital de stat și privat.

În țara noastră a intervenit și un factor educativ promovat de dascălii ce pregăteau în Școlile majoretate - fi ai foștilor clăcași ca și ai noilor împrumătăți, care odată ajunși învățători în satele lor și-au dat seama de nevoile economice ale țăranimii. Aceștia și-au însușit ideea de asociere cu scop de întraajutorare, mutualitate, ceea ce a dus la propagarea ideii, a conceptului de cooperare, îndemnuri și sprijin pentru înființarea de bănci populare de credit care corespundeau structurii agrare a micilor proprietari. Astfel, învățătorii au fost la sate promotorii mișcării cooperatiste prin care s-au pus la îndemână agricultorilor credite agricole ieftine. Prima bancă populară de credit gricol după concepția și cu principiile de bază ale cooperatizării prevăzute în statut s-a înființat în județul Gorj în anul 1893 de către învățătorul Gh.I. Dumitrescu din Bumbești, cunoscut în publicistica vremii ca Dumitrescu-Bumbești.

Dr. Ion MANOF

Publicarea în "Monitorul Oficial", nr. 91 din 7 aprilie 1994, a Legii arendei spune în articolul 19 - "Normele metodologice de aplicare a ei se vor elabora de M.A.A. în termen de șaiszeci de zile de la publicare".

După optzeci de zile, în Monitorul Oficial nr. 183 din 19 iulie 1994 cu Ordinul ministrului nr. 26 din 20 iunie 1994 au apărut "Normele metodologice orientative de calcul al arende" în care se citesc o seamă de recomandări banale ca: - pentru stabilirea calității pământului în cauză, Institutul de Cercetări pentru Pedologie și Agrochimie sau Oficiile județene ale acestuia, pun la dispoziția părților contractante, contra cost, notele de bonitate, studii, analize și asistență tehnică; în cazul terenului agricol, prețul arendeii se poate achita în produse sau în lei; în cazul viilor și livezilor, la încheierea contractului între cele două părți să se

Țărani, fiți cu ochii în patru la pământ!

S-au publicat normele de aplicare a Legii arendeii

țină seama de amplasarea plantațiilor, fertilitatea solului, asolamentul, sortimentul, vârsta și procentul de goli; la arendarea în zootehnie să se țină seama de specie, vârsta animalelor, starea fiziologică, dar părțile pot conveni ca, pentru anumite specii, ovine, porcine, păsări etc. precum și pentru anumite categorii de vârstă, durata contractului să fie mai mică de cinci ani, dar nu mai mică de un an.

Acționarilor, căci pe ei îi interesează această lege, și în special normele de aplicare, pentru că pământul s-a dat în parte, în dijma, la învoială, de când ne știm - li se recomandă să se prezinte la Societățile Comerciale Agricole ca să încheie "contractul de locațiune" conform art. 7 din Legea arendeii, care spune:

- al. 1 - durata arendării trebuie să prevadă data la care începe și data la care încetează;
 - al. 2 - durata arendării nu poate fi mai mică de 5 ani.
- În concluzie, acționarul nu poate deveni proprietarul pământului său decât după ce au trecut 5 ani de la data când a optat pentru calitatea de locator, începând cu primul an agricol ulterior înregistrării scrise conform articolului 5 din lege și care prevede:
- al. 2 - până la expirarea perioadei prevăzute în art. 7 al. 2, comisia județeană va emite titlul de proprietate asupra terenului în echivalent arabil și va pune în posesie persoanele îndreptățite, în sole compacte, situate în limita perimetrului actual, stabilite pe forme și localități.
 - al. 3 - după expirarea perioadei minime de arendare, prevăzută în art. 7 al. 2, persoanele îndreptățite potrivit al. 1 pot exploata terenurile în mod liber, în calitate de proprietari.

Revenind la normele metodologice de calcul al arendeii, acesta în art. 3 spune:

- a. în cazul arendașilor - regii autonome, instituții și stațiuni de cercetare și producție agricolă și societăți comerciale cu capital de stat sau majoritar de stat, nivelul minim și maxim al arendeii, precum și modalitățile de plată se aprobă după cum urmează:
 - a. la regiile autonome, de către consiliile de administrație
 - b. la instituțiile și stațiunile de cercetare și producție agricolă, de către consiliile științifice
 - c. la societățile comerciale, de către adunarea generală a acționarilor, la propunerea consiliilor de administrație
- Art. 22 - la încheierea contractelor de locațiune, prețul locațiunii va fi stabilit prin convenția părților similar cu arenda.

Dacă în sectorul particular, cel puțin teoretic, condițiile de arendare sunt impuse de piața liberă, în relațiile cu statul, condițiile de arendare, încă 5 ani, le va impune acesta. Lupta dintre cele două părți este inegală. De o parte statul cu specialiștii experimențați și forul tutelar central care le coordonează și supraveghează direct tranzacțiile, iar pe de cealaltă parte proprietarii - acționarii în dispută solitară fiecare cu arendașul lui. Din convorbirile avute la Ministerul Agriculturii cu dl. ministru Oancea, acesta a "promis" că va da dispoziții ca cel puțin Societățile Comerciale să convoace adunări generale ale acționarilor.

Pentru a se evita această situație, proprietarii de pământ care își au

terenul în una din cele trei forme ale proprietății de stat, trebuie să se adune în cele mai scurt timp pentru formularea unui licenț comun în această chestiune de la un capăt la altul al țării.

Ing. Const. CRISTESCU

P.S. Propun o întâlnire cu acționarii de terenuri și cu veteranii de război care au dreptul la un hectar de teren arabil, în ziua de sâmbătă, 20 august a.c., la sediul PNȚCD din București. Relații suplimentare la telefoanele PNȚCD: 6137744, 6154533

Alegere de primar la Bălești

În comuna Bălești din județul Gorj se vor organiza alegeri parțiale pentru desemnarea noului primar. Organizația PNȚCD din comuna a propus candidatul dl. Marin Voicu, om cunoscut de către consăteni ca un bun gospodar și posesor al unor certe calități de organizator. Dl. Marin Voicu, de profesie mustru tâmplar-constructor are 48 de ani, este căsătorit și este tatăl unei fetițe.

Redacția săptămânalului nostru urează succes dlui Marin Voicu în marea încercare ce de altfel se constituie într-un test de mare importanță atât pentru domnia sa cât și pentru organizația locală PNȚCD.

Jocuri, concursuri, expoziții, simpozioane

„Ajutați pe campion” emisiune concurs de cultură generală și concurs în concurs. Formula 3 concurs în concurs. Participanții își testează abilitățile, perapacitatea și noțiunile. Totul despre muzică, concurs de cântăreți, joc concurs interactiv, în concurs. Participanții, spectatori și concurenți trăiesc aceleași emoții care le declanșează Horia Brenciu „Inteligenta” sa gata culesă de bilețele din care și trage de deștept june-prim și sex-prim. Deci patru concursuri pe săptămână pun la grea încercare concurenților, cât și pe cele două spectatori care urmăresc concursurile. Și pe lângă aceste concursuri, mereu cu gândul la dicționarele strămoșilor „panem et carneses”, reporterii de la Actualitatea, nu scapă nici un simpozion, ori simpoziu, ori simpoziu, ori simpoziu „ale cântecului și dansului” și portul popular. După ce i-am văzut la Dăbuleni pe fiii satului, sămăntina care se număra dl. Mișu Șerban sau Florin Georgescu (nu știu din minte) ne-a fost dat să mai vedem pe micul ecran fice mai mici „Cântării României” (așa facem noi, pași mărunți, dar siguri), „Nunta

Zamferei”, „Panașul de aur”, „Serbările continuității” și „Oltul în conștiința românească”. Toate într-un umplut sufletele „de mândrie patriotică” agrementată cu paraziți și defilări de costume populare și dansuri „incinse” pe asfaltul încins al străzilor. Am mai avut parte de expoziții de numismatică și medalistică, tocmai la Vaslui, de „săpături” arheologice la Cluj-Napoca, de s-a supărat pământul pe Funar și l-a cutremurat, așa, de avertisment, că-n locurile acelea n-au mai fost „manifestațiuni” seismice, de peste un secol. Se vede treaba că „omuleții verzi” din adâncuri, înfrățiți „în cuget și simțiri” i-au tras o „bătută” și-un „ceardaș” pe cînste. De-au căzut burleanele și țiglele de pe case, prin părțile Dejului. Ori s-au unit și fac săpături comune, venind spre Cluj, întru ajutorul primarului „funarot” cu vestigiile milenare în dinți. În sfârșit, căldură mare! Cine mai are puterea să stea în fața micului ecran dacă nu-i „blagoslovit” cronicar TV? Dar cine-a avut lăria să stea duminică dimineața în fața televizorului a div de ce se minuna: domnul Radu Marian s-a făcut un „Robingo agrarian” la Viața satului. Că de ce să bată țara-n lung și-n lat

pe așa o vipie, ca să vadă „loco” disperarea țărănilor blagosloviți cu Legea 18 și cea a impozitului pe venitul agricol? Mai bine în Studiou, că-i mai răcoare! Dar și din alte motive. Așa că a chemat în minunatul decor kitsch, crescători de animale, din diferite județe, și i-a tras un concurs la „coada vacii!” Dintre întrebările cheie” transcriu câteva: „ce ar trebui să se facă cu coada vacii în timpul mulsului”, „cum se numește puilul bivoliței”, „în care parte a vacii trebuie să stai la muls”... după cum vedeți tot întrebări „incuetoare”... pe cap de vacă furajată! Mă gândesc că în urma succesului reformat, o să facem câte un „Robingo” cu crescători de porci sau de găline. Să vedem cum se „întrec” ei să determine găina să cotodăcească oul cu 200 de lei, sau să „încrușișeze” micuristul giuțorii cu niscai mirapozi, să dea naștere la porci cu un număr mai mare de jamboane. Aici ar trebui adus în juru, că nu l-am văzut, hăt! de mult, pe „tata-socru” al bombonelui generică „Năstase patru case”, că are experiență că a fost ministru al agriculturii pe vremea odiosului. • Vă rog să apreciați și „prestația” domnului Văcăroiu de la Studioul economic, care, respectându-se, a venit în toul canicului, în

ținută de prim ministru: costum bleumarin și cravată „închistrită” cu flori. Cu binecunoscuta-i „competență” ne-a vorbit despre „florițele” privatizării în masă și schimbarea certificatelor de proprietate în acțiuni... „acțiune” preconizată a se încheia fix la 30 iunie 1995! „Abia după această schimbare vom putea vorbi despre o privatizare în România!” a ținut să sublinieze premierul. Rezon! Și, uite-așa, cu „grijă” timpul trece și tace și nimica nu se face, până colo spre alegerile din '96 (de nu s-or precipita ele!) când trebuie să mai „ieși” cu ceva în fața alegătorilor! Ca să nu rămână PDSR-ul pe dinafară! Așa că, mai întindem pețea și îi facem „proprietari” cu hărți pe toți românii! Că toate „promisiunile” din trecuta campanie electorală s-au „îndeplinit!” Bob cu bob! Așa că, nu mai stați pe gânduri măi dragă, dați-i zor cu noile „Hărți” de improprietărire, să avem cu toți parte de ele, să fim „patroni”, în toată legea în întreprinderile statului. Pregătiți urnele de vot! Repegiu! Că nu mai văd cu ce alte „aburii” și parfum de trandafiri mai poate ademeni PDSR-ul electorului, căruia, sperăm că i-a venit „minte” românului cea de pe urmă!

Rodica RARĂU

Teatru T.V.

De Pretore Vincenzo cenzurat

Uată cum ne invită doamna Alexandra Irimia, în „Panoramă radio TV” să urmărim piesa lui Eduardo De Filippo, noua premieră a Redacției de Teatru: „Piesa de Pretore Vincenzo poartă în ea o simțire de candoare, de veselie și de dispreț care, fără îndoială, fac personajele și întâmplările extrem de apropiate spectatorului de astăzi. Este și acesta un motiv al opțiunii regizorului Constantin Dicu pentru textul și personajele lui De Filippo”. Drept pentru care, luni seara, pe o zăpușeală teatrală, ne-am așezat în fața micului ecran și am așteptat să facă și el noi sfântul Iosif „o minune!” Adică să vedem un spectacol pe măsura „teatralității” și am văzut piesa în care s-a intrat criminal, la montaj, cu farfeca, tăindu-i-se, fără menajamente, primul act în totalitate! Inceput direct cu actul doi, telespectatorul a fost văduvit exact de „bogăția de candoare” pe care, urmărind spectacolul, ce-i drept nu cred că ar fi fost capabil să o creeze interpretii principali, actorii Șerban Ionescu și foarte tânără Crina Mureșan, studentă la Academia de Teatru și Film, care, sau a fost prost distribuită în rolul soției, ingenuie și curatei Ninuccia, sau a fost greșit îndrumată regizoral, sau a mai puțin talentată decât se spune. Cei care-am avut fericirea să-l vedem pe Toma Caragiu în rolul titular, spunem că ne pare rău de Șerban Ionescu, actor cu adevărat talentat, dar, căruia i-a lipsit de această dată talentul de vină tot „viziunea” regizorală și candoarea, și veselia, și disperarea, din care trebuia alcătuit personajul. Cu adevărat „personajele și întâmplările” sunt apropiate de spectatorul de azi: când țara geme de neîncredere, de hoți și tâlhari mai mărunți sau mai căfărați până în vârful piramidei puterii, dar cărora le lipsește candoarea lui Vincenzo. Copilul din nimăni, își „confectionează” o biografie pe măsura unui vis de neîmplinit în lumea în care l-a proiectat

soarta. Biografie și „vis” pe care le dezvăluie curatei Ninuccia, de care s-a îndrăgostit și vrea s-o ia cu nunnie, la biserică, așa, cu tot dihsul, cu flori și orgă, cum se cuvine. Dar acest prim act al destăinuirilor din care - am fi putut cunoaște fondul sufletesc al lui Vincenzo, a fost tăiat pur și simplu de „viza” șefilor Redacției de Teatru TV. Pentru că nu cred să nu fi existat în adaptarea regizorului Dicu, și chiar dacă, urmărind ce-a mai rămas din piesă, îmi dau seama că n-ar fi „rezistat” cei doi interpreți aceluși sensibil dialog (primul act este aproape în întregime un dialog) n-ar fi trebuit să masacreze piesa. Cu ce drept, ne putem întreba? Pentru că fără primul act nu ne putem explica o bună parte din acțiunea continuată mai departe. Precum „raiul” la poarta căruia bate, după ce a fost împușcat. Rai pe care atât de generos îl „culege” în imagini scenografice Gheorghe Constantin, care și de data aceasta a realizat un decor inspirat, și care, povestit „în cuvinte” de Vincenzo, în primul act, nu este altul decât castelul înconjurat de meri încărcați de roade al „domnului” unde părinții lui adoptivi erau servitori și pe poarta căruia lui niciodată nu i s-a îngăduit să păsească. Acela era „raiul” lui de pe pământ, spre care tindea și unde n-a ajuns, probabil, decât prin moarte. Iată un simplu exemplu, pe lângă multe altele, care nu s-au mai justificat prin eliminarea actului întâi din piesă. În viziunea regizorului Constantin Dicu spectacolul nu a fost o reușită, deși, obișnuiri cu remarcabile realizări regizorale de-a lungul anilor, ne-am fi așteptat și de data aceasta. Eu acuz „rezultatul” unei neinspirate distribuții, cu care s-a chinut totuși să realizeze spectacolul. Păcat! Ce-ar fi dacă Redacția de Teatru TV ar reprograma, așa, drept „recompensă” vechea înregistrare a piesei, cu Toma Caragiu în rolul titular? Dacă mai există!

R. R.

Pâinea noastră cea de toate zilele

Într-unul din cele mai proaste momente ale guvernării sale, Ceaușescu anunța flămândului popor român fericita veste a celei mai bune recolte vreodată realizată pe aceste meleaguri: vreo șaptesprezece milioane de tone de cereale, rod al pământului, nu mai puțin, după vorbele sale, al socialismului. Cel ce triumfa asupra oamenilor. Ideea i-a plăcut atât de mult tiranului încât, în anul următor - ultimul pe care l-a apucat - a anunțat o recoltă încă și mai bogată, cum nu visase Burebista însuși, prin ale cărui lanuri nu puteai trece nici călare.

Chestia cu cea mai bogată recoltă a repetat-o zilele acestea ministrul actual al agriculturii, acela dintre miniștri căruia se câte două săptămâni auguri îi prezic inevitabil demitere. De data asta e vorba de cea mai bună recoltă de la Revoluția din Decembrie încoace. Douăzeci de milioane de tone de cereale și

Despre veniturile pe care le vor realiza, de pe urma acestei recolte record cultivatorii, dl. ministru Oancea a fost foarte discret. Simpla deducție arată însă că, odată ce prețurile de achiziție sunt așa de favorabile, veniturile vor fi fabuloase. Poate chiar de aceea nu se vede vreo grabă în achitarea lor. În felul acesta învăța oamenii să fie economi. Cumpătați. Prevăzători. Și, mai cu seamă, să nu conteze pe răsplata muncii lor. Ci, fiecare cum poate, cum știe, mai ocolind legea, mai încălcând-o de-a dreptul, să-și procure.

Pentru reușită, există un model sigur, palpabil: vilele celor care au soluționat problema, agricultorii sau ba, vile pe terenuri ce au fost la început simple

Scepticul incurabil

un belșug nemaipomenit de sfeclă de zahăr și de floarea soarelui, renunțarea la importuri, poate chiar disponibilități la export. Și cale deschisă, pentru anii următori, unor minifize recolte ce ar putea face din nou din România grânarul celei Europe care realizează, totuși, de două ori mai mult grâu la hectar - și nu știe cum să-și mai restrângă producția!

La o atât de promițătoare situație în agricultură, cu hambarele pline-vârf, o scumpire imediată a pâinii se impunea de la sine și dl. Oancea a anunțat-o, explicând-o, de altminteri: prețul nostru de achiziționare a grâului îl depășește pe cel al pieței mondiale. La grâu mult, pâine scumpă, ar fi și aceasta o logică! Pe aceeași linie de judecată, pâinea se scumpește înainte ca un singur leu să fie plătit pentru noua recoltă. Noul Forum al agriculturii are, sperăm, o explicație și pentru această anomalie - care aduce bani din cei mai dulci: aceia nemucți. Bani Puteții!

liste - cine are ceva împotriva unei liste, s-a întrebat dl. Oancea - luxul celor ce-și sapă gropi prin curți nu spre a-și ascunde în fundul pământului ticăloșia, ci spre a-și face piscine. Priviți goana limuzinelor nou-nouțe pe șosele și dacă doar una din două duce pe perne atârșite cu gențile pline de bancnote, bucurăți-vă, dacă mai puteți, de cea mai recentă indexare - de 8% - ce vise va acorda, chiar din luna aceasta! Oare la ce servește o recoltă îndostulată? Și cui?

Ca acești oameni ai momentului care-și fac singuri norocul din zori în noapte, adunând grăbit toată avere țării, și-o etalează cu nerușinare, treacă-meargă deocamdată, câtă vreme ei au în buzunar voturile trecutului atârșit. Dar, că mai și gândesc să ne mintă de la obraz, sfârșindu-se să treacă în foștii roboi ai comunismului vechi reflexe condiționate, ei bine, lucrul acesta nu e de răbdat!

Barbu CIOULESCU

Deși izgonit de guvern, regizorul Andrei Șerban s-a întors în țară pentru a preda un curs special tinerilor actori

Conferința de presă și prezența lui ANDREI ȘERBAN în România via în întâmpinarea a două mari idei, pe de o parte ideea de creație în teatru, ideea de experiment, de libertate de expresie iar, pe de altă parte, încercarea din ce în ce mai clară de oprire, de obturare a acestei libertăți", a subliniat domnul Ion Caramitru în deschiderea întâlnirii cu presa care a avut loc luni, 8 august la sediul UNITER. Într-adevăr, răspunsurile lui Andrei Șerban au fost un balans permanent între dorința de a face "să rodească rădăcina copacului" pe care l-a sădit în urmă cu patru ani în cultura românească și "numeroasele piedici, gogonăni minore, prostii naive" dar vinovate pe care le întâmplina din partea Ministerului Culturii, a foștilor colegi și colaboratori, deveniți acum instrumente în slujba unui mecanism machiavelic de sufocare și supunere a artistului.

Am grupat câteva dintre aceste răspunsuri care vorbesc de la sine și pe care le redăm fără alte comentarii.

„Cuvântul „național” înseamnă pentru mine, națiune, naștere, renaștere. Am încercat și am sperat să produc o renaștere adevărată în centrul teatrului și locul cel mai firesc era exact Teatrul Național. Nu mi-am pierdut speranța că odată transformarea va fi posibilă, de aceea revin acum. În acest moment, însă, condițiile sunt total neprielnice ca aceasta să aibă loc.

● Impăcarea este o forță extraordinară, cea de-a treia forță după cum ne spune religia, învățându-ne că acolo trebuie să ajungem. În ceea ce privește relația mea cu Ministerul Culturii, fie îmi lipsește mie înțelepciunea necesară, fie ea lipsește ministerului, căci împăcarea nu s-a produs.

● Cea mai frumoasă carte pe care am citit-o despre teatru este a inițiatorului teatrului Nô din Japonia, scrisă cu sute și sute de ani în urmă. Ea vorbește despre floarea care nu pierie niciodată - talentul. La opțiunea de ani, autorul se întreba dacă mai are floarea proaspătă în el. Cum vedem în viață, după o anumită vârstă, dacă nu te ocupi de ea, dacă nu faci un gradinarit foarte atent și detaliat începe să se ofilească și, fără să îți dai

seama, la un moment dat, moare de-a binelea. De aceea s-a organizat acest atelier, să aflăm cum să facem ca atelier, să aflăm cum să facem ca această floare a tinereții, a prospețimii, talentului să crească și să se transforme. M-ar interesa și aș lucra și cu actori de vârstă mea, dar absolut toți, 99% dintre ei consideră că sau 99% dintre ei pierdere de timp și nu exercițiile sunt o pierdere de timp și nu au nici un interes pentru ele.

● Cred că arta atinge corzi de aur ale invizibilului și ale necunoscutului din noi înșine, din lume și din stele. Cei 45 de ani de îndobitocire a spiritului, de zidire, dar nu în biserica meșteșului, de zidire, dar nu în blocul și blocurile colului Manole ci în blocul și blocurile comuniste, nu au făcut decât să oprească spiritul să meargă într-o direcție naturală.

● Cuvintele cele mai importante ale limbii: Dumnezeu, om, conștiință, iubire au fost pervers distruse și contaminate în acești ani. Ele trebuie scurte refimprospătate, exact ca și panta de care vorbeam.

● Pentru moment, mă interesează opera mai mult. Lucrez cu mulți tineri cântăreți. Îi văd venind la prima repetiție absolut pregătiți, cu rolul muzical studiat, deschiși spre joc și spre miș-

care. Dacă nu le ceri lucruri absurde și imposibile sunt deschiși către orice, este o bucurie imensă pentru că atunci devine teatru total. Actorul de teatru în general, nu numai în România, este un actor leneș. La prima repetiție, este prima lectură cei mai mulți abia boboresc un text. Este mult mai greu să are disciplină, nu are rigoare, nu are o tehnică liberă și una foarte îngustă și manierizată să facă ceva care este complet proaspăt. E mult mai greu decât cu un cântăreț tânăr, deschis. La atunci când tinerii cântăreți vor fi plătiți să stea aici, să nu mai plece și la fel toți ceilalți muzicieni, altminteri nu am cu cine lucra.

În încheiere, domnul Victor Scordeț, directorul de programe al UNITER a arătat că: „teatrul românesc, cultura, spiritualitatea noastră nu își poate permite să se lipească de un regizor, de un artist de talia lui Andrei Șerban și acesta este motivul de ordin strategic general pentru care a ținut ca domnul Andrei Șerban să revină să lucreze în România.

Anca ROTESCU

„Prin plecarea mea, la suprafață s-au liniștit apele, dar în adânc lucrurile nu sunt chiar așa“

Înainte de începerea spectacolului cu trilogia de acum 3 ani ați ținut un foarte mic discurs care mie mi-a dat un sentiment tonic. Sentiment pe care l-au măturat și alții. În concluzie, ați fost una dintre persoanele publice care au reușit cel mai bine să redea această încredere în propria strădanie. Pe de altă parte, acțiunile dumneavoastră au căpatat la un moment dat o conotație politică acută și s-a ajuns de fapt la izgonirea dv. De aceea vă întreb cum vedeți relația dintre artist și politică în contextul actual?

De fapt, sunt dintre cei care cred că arta trebuie să fie cât mai departe de politică, că domeniul artei este cealaltă parte a vieții noastre. El este domeniul vieții invizibile, necunoscute, interioare, de natură spirituală al unui foc care e în afara vieții de zi cu zi, banale, în care funcționează politicul. Deci într-un fel, atunci când arta este amestecată în politic se banalizează și devine mai mediocră. Își pierde sublimitatea. Eu nu sunt neapărat adeptul artei pentru artă, ci al unei arte care atinge o coardă neștiută, secretă care există în noi și care poate fi văzută în momentul în care se întâmplă acest act artistic, care nu are nimic de a face cu politicul. Revenind în țară după 1989 și refăcând spectacolele pe care le-am făcut în acești 20 de ani cât am fost plecat, am văzut că deși aceste spectacole fuseseră făcute inițial fără nici un fel de intenție politică, mi-am dat seama cât de implicat am devenit, fără să vreau, în politic și că de fapt toată încrederea și teoria mea despre o artă care este cât de cât mai departe de politic nu își are valoarea. Comunismul a servit o idee foarte frumoasă cum e arta într-un mod îngrozitor - cum a făcut cu multe idei frumoase - pe care le-a denaturat. Pentru că arta, nefiind lăsată să trăiască în elementul ei, și fiind angajată în politic într-un fel mincinos, a fost ținută într-o situație artificială. Acum, ideea că arta nu trebuie să aibă de a face cu politicul poate să devină o idee foarte periculoasă pentru că atunci înseamnă că ea lasă politicul să-și facă jocul lui manipulator sau josnic. E foarte greu, aproape imposibil, deocamdată, să faci artă fără să fi angajat politic. Chiar dacă eu nu cred în asta.

Totuși, dacă un act politic schilodește viața socială, arta ar trebui să-l sancționeze, să-și îndrepte indexul către el.

Da, dar o asemenea artă nu poate fi de mare calitate. Ea se apropie prea

mult de ziaristică. Pentru moment, însă, așa ceva trebuie făcut. De exemplu, dacă aș trăi în țară, cred că aș face cunoscută prin spectacolele mele nemulțumirea și jignirea adâncă adusă artistului din România de azi prin indiferența bugetară a guvernului. Asta nu înseamnă însă că spectacolele pe care le-aș face ar atinge coarda adânc umană. Oricum, nu aș putea rămâne în afara acestui conflict al vieții, față de care trebuie să am o poziție, o atitudine. Și cu cât ar învăța artiștii să aibă o poziție și să nu fie lași, să nu tacă, e cu atât mai bine. Dar asta se învață cu înțelul.

Ce credeți că a deranjat puterea încât a făcut tot ce l-a stat în putință pentru a vă înlătura de la Teatrul Național și în final să vă facă să plecați?

Nu m-am conformat nici o clipă nici unui criteriu impus de putere. A mai fost și faptul că m-am adresat întotdeauna în mod cu totul liber, atât în cadrul privat, cât și în spectacolele mele. Nefăcând jocurile nimănui am deranjat. Pe de altă parte, plecând eu, aparent, pentru putere lucrurile au devenit confortabile. La suprafață, s-au liniștit apele, dar în adânc lucrurile nu stau chiar așa. Chiar felul în care am fost primit arată că lumea s-a schimbat. Deci, la nivelul administrației lucrurile arată bine, iar la nivelul adânc funcționează alt mecanism.

V-ați exprimat nu tocmai favorabil față de generația maturilor din lumea teatrului, iar pe tineri i-ați încurajat. Și chiar ei au fost aceia care v-au luat apărarea și v-au rugat să nu plecați. Vă rog să nuanțați.

E ceva ciudat. Eu fac parte din generația acelor care sunt nemulțumiți de mine și mă simt într-un fel stâjenit de aceasta. Mă uimește la ei însă că nu vibrează la ceea ce le propun. Orice motor are nevoie de întreținere. Trupul nostru este și el o mașină; și dacă nu o revizuiți vom claca. De aceea dacă rugina care în mod inevitabil se așterne nu o înlăturăm, motorul se gripează. Dar mai întâi trebuie să recunoaștem că ea există. Dacă nu o acceptăm și spunem că suntem minunați, proaspeți și eterni e imposibil să rezistăm. Trebuie făcut un efort. Or, contactul cu tinerii îmi dă mie multă energie. De fapt, nu știu cât învață ei de la mine, dar știu că eu învăț de la ei. E ciudat, dar asta așa este.

Poate că tocmai asta a deranjat... A deranjat pentru că suntem la o vârstă la care trebuie să luăm doar

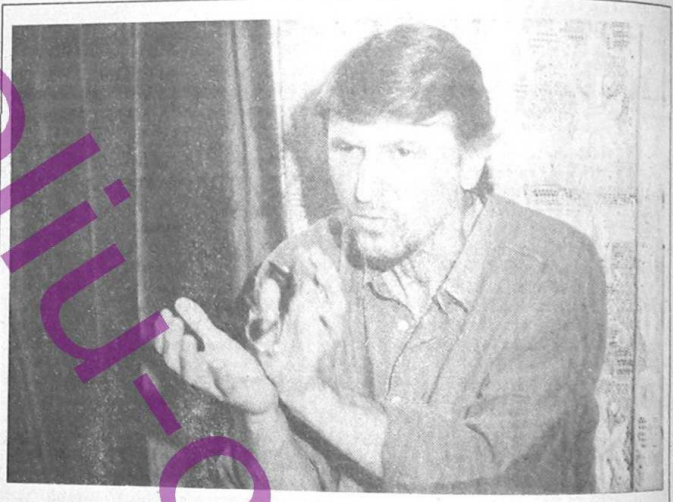

Foto: Octavian Tîbă

roadele, doar laurii. Eu, care am fost mai norocos și am luat laurii de tînar, nu mă impresionează acest lucru. Pe mină mă interesează mai mult să-mi deschid căi noi, să merg spre ceea ce nu știu, să ating nu ceea ce e posibil, pentru că ceea ce știu mă plictisește, ci ceea ce e dincolo de posibil. Acolo unde lucrurile devin ceoșase și confuze mă interesează să ajung.

În programul cursului dv difuzat de UNITER sunteți citat că pregătiți actorii pentru un teatru care nu există încă. Întrevedeți cumva cam cum va arăta acest teatru?

Ne apropiem de sfîrșitul secolului. Suntem ca într-un fel de laborator în care se experimentează diverse substanțe pentru a vedea la ce formulă se ajunge.

Deci nu-i întrevedeți schița. Nu. Vădiți un interes pentru teatrul coborât în stradă, în societate decl. Vă rog să explicați.

Suntem într-o stare de trecere, care ține și este extrem de deprimantă... și le seacă energiile. Pentru mine nu. Eu o găsesc foarte fascinantă. Acest moment între două lumi este foarte prielnic de a încerca lucruri care se pot face înainte ca lumea nouă să apară.

Noi, românii, avem o particularitate a noastră, latin și rasariteni în același timp. Este vorba de balcanismul atât de hult și pe care mulți nu-l consideră ceva de scară. Țineți seama de această componentă? Li găsiți valențe?

Da, de exemplu, de câte ori mă întorc în țară simt că este un loc foarte specific. Balcanismul dă posibilități unice. Când sunt în America îmi lipsește. Când sunt aici îl văd ca pe ceva care arde și este foarte fertil. Este o energie de calitate spirituală. Din păcate însă se risipește foarte mult în pămînt. Ea ar trebui captată.

Cum veți face față acestei avalanșe de 200 de tineri care vor să participe la cursurile dv?

Într-un fel mă simt destul de jenat pentru că e cu totul altceva decât atunci când faci o audiență pentru noi actori la Teatrul Național. Acolo vin niște oameni pentru o carieră și ai de a face cu un interes care țiine strict de carieră. Aici o vorba de niște tineri care vor să facă un drum spre imposibil. Este ceva generos și frumos. Vin pentru bucuria de a trăi ceva sublim în mijlocul naturii. De aceea îmi va fi foarte greu să-i resping. Sunt nevoiți să primesc numai 20 sau 30 dintre ei.

A coșmeșor Dan BANICA

Valentin Popa și Vasile Anghelache: desen - gravură - litografie

În cele două saloane ale Galeriei de Artă "Simeza" din București, se pot admira o foarte bogată, interesantă și originală expoziție de lucrări grafice și desene.

Valentin Popa - pictor, gravor care se consacră la Paris și profesează la București - ne-a oferit bucuria de a-l cunoaște (din 1974 s-a stabilit la București) mai ales în ipostaza de peisagist. Destinul ne amintește de străbuni care au vizitat Principatul Române, lăsându-ne mărturie în scrișuri, acuarele, gravuri etc. Să ne amintim, în special sub raport mare valoare, în special sub raport mare valoare, în special sub raport mare valoare. Spre deosebire de aceștia, "nostru" trebuie, mai ales

când surprinde icoane din Paris ("Pescari pe Sena", "Montmartre I, II), Londra ("Podul") sau Veneția, să realizeze veritabile opere de artă, care din acest punct de vedere, nu de alta, însă lucrări-documente despre aceste locuri există cu toată seriozitatea. Seria cu "Pont o de închinare puterii de creație a omului - reprezintă sinteze unice de sensibilitate, poezie a trecutului vremii. În ipostaza de gânditor (viata este un lung prilej de reflecție), Vasile Popa poate fi descoperit în "Pasăre mezbuzului într-o lume în care nu lipsesc încercările" "Reverie" (expresie a imaginației) și "Omăgiu lui Miro" (a fanteziei în culori și, urmărind să laude un confrate). Cu aceleași însemne artistice - desen viguros, inspirat și participare afectivă - ne putem întâlni și în "Nud în peisaj" (închinat frumuseții feminine) și în "Natură moartă" (o litografie de mare finețe).

numai în țară, lucrări semnate de el pot fi întâlnite în numeroase colecții particulare din țări aflate în toate continentele. Cele mai multe expozate sunt desene și gravuri cu evident statut de compoziție. Experiența de monumentalist (artist care execută lucrări ce urmează a fi privite de la distanță) conferă lucrărilor sale de șevalet un spor de expresivitate. După el, nu poți fi pictor de biserici dacă nu ești profund credincios, dacă nu cunoști înfăptura lui Hristos și nu trăiești în spiritul ei. În plus, trebuie să fii pasionat de trecut și capabil să citești și să înțelegi Cartea Vieții. Așa se explică gruparea lucrărilor în cicluri axate pe idei și atitudini filosofice. Ciclurile "Oedip" și "Sfinxul" își au originea în mitologia și-n tragedia greacă. Aspirația de a se înălța spre cer a omului stă la baza ciclului "Zbor". Visul de a zbura și realizarea lui în forme primitive sunt surprinse în compoziții inspirate. Marea înțelepciune a psalmistului (vanitas vanitatum et omnia vanitas) este ingenios surprinsă în ciclul "Deșertăciuni". În fine, absolut remarcabile sunt lucrările

Vasile Anghelache

din ciclul "Încarceratul", expresie a nedreptății și a suferinței. "Încarceratul II" - un inspirat joc de umbre și lumini, este o capodoperă. O altă lucrare-simbol al credinței, de mare rafinament artistic, este "Căinele rănit" (un câine roșu agonizează în preajma unei case părăsite).

Ubiitorii de frumos care doresc să cunoască performanțele graficii gravurii noastre contemporane au la îndemână o cale sigură: vizionarea expoziției deschisă la "Simeza".

M. AUGUSTIN

Valentin Popa

Vasile Anghelache - care se autodefineste "grafician pictor de biserici" - se află la cea de-a patra expoziție personală. Deși a lucrat

Liceul românesc de astăzi formează hibrizi morali (II)

Să ne mai referim aici și la manualul intitulat: "Biologie. Genetică și Evoluționism" (Manual pentru clasa a X-a, E.D.P.-R.A., Buc., pentru anul școlar 1993-1994, autori: Petre Raicu, Ștefan Stugren, Dolna Duma, Nicolae Ștefan, Florică Mărăscu). După cum se deduce și din titlu, manualul este un fel de imn dedicat evoluționismului, de care de mult timp raportat mulți în Occident. De fapt, un capitol chiar așa se intitulă: "Teoria darwinistă". Ideile prezentate în manual seamănă foarte mult cu cele din "Dialectica naturii" de Karl Engels, îndeosebi cu acelea prezentate în titlul "Rolul muncii în transformarea a maimuței în om" din partea "Forme de mișcare a materiei". Dar cum "gura păcătosului nu grăiește", după ce s-a sprijinit pe Darwin, sus-numitul Engels scrie: "Întreaga teorie a lui Darwin despre lupta pentru existență este și simplu, o transpunere din domeniul societății în al naturii, aplicată a teoriei lui Hobbes despre lupta omniunui contra omnes și a evoluției economice burgheze despre evoluția precum și a teoriei darwiniste despre populație" (Engels, "Dialectica naturii", E.P., Buc., 1966, p. 280). Vorbește despre "eroarea lui Darwin" (p. 280), despre un "tur de forță" a cărui justificare este condiționată... mai este foarte clar că susținerii evoluționiste pe care le face Engels nu izbutese să fie aplicate pentru reînnoirea doctrinei români astăzi! Drept urmare, autorul principal al manualului școlar apare de 8 ori și se prezintă ca o lucrare de popularizare științifică pe care editura cum ar fi Ceres și că să se convingă tineretul

că omul a apărut din maimuță. La religie, în gimnaziu, elevii învață adevărul că Dumnezeu l-a creat pe om, iar la biologie, în liceu, elevii învață speculația că omul a apărut din maimuță. Nu e o contradicție?

Ba este. Tocmai cu referire la situația contradictorie la care s-a ajuns în școala românească de azi cu privire la raportul dintre ceea ce se predă la religie și ceea ce se predă la diferite științe se referă un alarmant articol apărut în "Tribuna învățământului" (nr. 29-30 din 25 iulie 1994, p. 6) și intitulat: "Școala, religia și împăratul Roșu", scris de Prof. Eleonora Fojica. Deși redacția și-a luat o precauție trecând-l sub firma: "Opinii incomode", a avut grijă să-l marcheze printr-un chenar gros, așa, ca să nu scape neabăgat în seamă! Ținând seama că revista are o largă circulație în mediul școlar, este alarmant ce citim în articol. Conform unor "motivații" ale autoarei, "obiecte ca religia și cultura civică - nu fac decât să încarce programa de învățământ", Hristos-Dumnezeu și Om este prezentat doar ca "profetul Isus", se arată că "personalitatea elevului e mult prea fragilă pentru a putea să-și însușească simultan mai multe adevăruri, respectiv cel științific și cel religios" etc. Autoarea crede oare că există "mai multe adevăruri"? Probabil că nu. Nici nu poate fi decât unul singur. Deci, unul dintre cele două de astăzi din școala noastră trebuie să dispară. Care oare? Nu cumva cel din materia care "încarcă" programa de învățământ? De exemplu, religia! În loc să se atace tocmai neadevărurile prezentate ca adevăruri la materia cum ar fi filosofia și biologia, se aruncă o privire piezișă și deloc bine prevestitoare tot religiei. În curând se va constitui și își va începe activitatea o comisie pentru

acreditarea manualelor școlare. Cine va acredita moralitatea lor, care nu poate fi despărțită nicicum de afirmarea adevărului? Iar adevărul pentru un adevărat creștin este adevărul arătat de Hristos, nu speculațiile filosofice de sorginte marxist-darwinistă. Un profesor cu conștiință creștină nu va accepta să predea asemenea speculații, va trebui ori să le omită ori să predea direct contra lor. Personal am fost solicitat să predau suplimentar

"Filosofia" la clasa a XII-a dar am refuzat, pentru că nu schimb pe bani conștiința curată a copiilor, ca să o pervertesc materialist.

Cer tuturor cititorilor să-și expună opinia și să trimită semnături de sprijin pentru o acțiune de revizuire a manualelor în spiritul adevărului, trimițându-le pe adresa: Anton Moisin, Str. Stadionului, 10/42342-Victoria, jud. Brașov.

Prof. dr. Anton MOISIN

DIN NOU, DESPRE ARTICOLUL POSESIV

De data aceasta, voi prezenta câteva cazuri în care articolul posesiv "A" a fost (greșit) înlocuit printr-unul din "omologii" săi - AL, AI, ALE - deși acest lucru s-ar fi putut evita foarte ușor, punând întrebarea "A cui?".

- ACTUALITĂȚI TV: posibilitățile de întărire ALE legăturilor... (corect: întărire A legăturilor);
- DIRECȚIA PROGRAME TV: contractul de difuzare AL serialului... (corect: difuzare A serialului);
- SPORT TV: calificarea în sferturile de finală ALE tricolorilor... (corect: calificarea în sferturile de finală A tricolorilor);
- METEO: gradul de instabilitate AL vremii (corect: gradul de instabilitate A vremii) etc.

Mai grav este însă când formularea greșită denaturează sensul mesajului, ca în următorul exemplu furnizat de un parlamentar (academician!): "Măsurile de deznationalizare ALE românilor din Ardealul de Nord" (Se înțelege că măsurile au fost luate de românii de acolo, când - în realitate - ele au fost îndreptate împotriva lor!). Corect era deci: "Măsurile de deznationalizare A românilor din Ardealul de Nord".

"TICURI"... VERBALE

După cum se știe, TICURILE sunt niște mișcări musculare convulsive, repetate, involuntare - iar, prin extensie, niște deprinderi (în general neplăcute), căpătate și perpetuate în mod mai mult sau mai puțin conștient. Prin analogie, TICURILE VERBALE sunt acele cuvinte și expresii devenite tot deprinderi (și tot neplăcute) prin repetarea lor obsesivă, de cele mai multe ori necontrolată. Din această categorie fac parte, de exemplu: deci, dacă vreiți, pe undeva, practic, respectiv, vizavi, a cunoaște (în loc de a ști), a se confrunta, a viza (în loc de a urmări), a realiza (în loc de a-și da seama), a demara, a derula, a implementa (cu sensul de a introduce) etc., etc.

Orice vorbitor ce se respectă (și-și respectă și auditorii) trebuie să evite TICURILE VERBALE, să păstreze o măsură în tot ce spune și să-și îngrijească exprimarea, pentru a fi accesibilă și - de ce nu? - demnă de luat ca model! Altminteri se ajunge în situația ca fiecare ascultător (cititor) să înțeleagă cum poate sau cum crede că este mar bina, ca în celebra scenă cu lectura articolului din VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONAL!

Prof. Gh. CONSTANTIN

Good bye, domnule Davis!

Cu ocazia încetării misiunii sale în România, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la București, dl. John Davis jr. a participat la numeroase întâlniri de rămas bun, a făcut declarații demne de reținut și a acordat interviuri, printre care, cel mai concludent, postulul de radio "Europa liberă". Plecarea sa de la noi și întoarcerea la Washington marchează sfârșitul unei îndelungate și distinse cariere în serviciul diplomatic al statelor Unite. Dl. Davis, care intenționează să se retragă din serviciul activ este unul din cei mai proeminenți diplomați americani ai ultimelor decenii, martor nemijlocit și un factor important în schimbările epocale din Europa centrală și răsăriteană. Am selectat pentru cititorii "Dreptății" câteva imagini ale gândirii sale politice, care interesează în mod deosebit România.

Privind retrospectiv îndelungata sa carieră diplomatică, dl. John Davis jr. pare convins că, din punct de vedere profesional, momentul de vârf l-a constituit perioada celor zece ani de activitate în Europa răsăriteană. A avut șansa ajungerii în Polonia, puțin după proclamarea legii marțiale și să rămână acolo până la apariția libertății atât în Polonia, cât și în restul Europei centrale și răsăritene, iar în ultimii doi ani și jumătate să funcționeze în România, unde a încercat să participe și să contribuie la desfășurarea tranziției.

În linii generale, în România, dl. Davis a trăit o perioadă în care relațiile dintre Statele Unite și țara noastră s-au

ameliorat treptat și speră ca ele să avanseze și în viitor. "În mod cert - susține dl. ambasador, este o satisfacție personală pentru mine că există o relație personală între țările noastre astăzi, mai strânsă între țările noastre astăzi, decât atunci când am sosit eu aici. În mod clar, avem mai multe contacte între demnitari, între persoane din cele două țări, s-a restabilit clauza, am avut o vizită din partea ministrului american al apărării, există o cooperare între forțele armate ale țărilor noastre și cred că nivelul general al înțelegerii a crescut, după cum a crescut și comerțul și se poate spera că, în viitor, atât relațiile politice, cât și cele economice se vor întări. Este interesant de notat că cea mai activă și mai promițătoare componentă a relației o reprezintă cooperarea militară care se dezvoltă rapid, în timp ce aspectele politice și economice rămân în urma ei".

În mod diplomatic, dl. Davis lasă să se întrezărească existența unor cauze, obstacole sau dificultăți care împiedică încă dezvoltarea mai bună-americană, pe care o dezvoltă apoi, arătând: "Imaginea publică a României în Statele Unite suferă de faptul că mass-media s-a concentrat asupra unor evenimente care atrag atenția, dar esențialmente negative, începând cu violentele din timpul revoluției care au șocat lumea, după revoluțiile pașnice care s-au produs în restul Europei răsăritene și continuând cu problemele referitoare la orfanii, iar mai târziu cu descendera minerilor la București. Toate acestea au tins să încetinescă, într-o oarecare măsură, dezvoltarea relațiilor. În domeniul raporturilor economice, una din problemele principale a fost absența unei monede convertibile în România, care a reprezentat un factor de descurajare pentru investitori".

Desigur, imaginea este în mod cert importantă, dar politica se elaborează la Casa Albă și la Departamentul de Stat pe temelii unor alte considerente

decât imaginea publică. Există o doză importantă de reticență la Washington de a dezvolta mai pregnant relația cu țara noastră. Ne putem întreba ori când, de ce până acum nu s-a desfășurat vreo vizită oficială a președintelui României la Washington. Dl. Iiescu a rămas poate singurul președinte din Europa centrală și răsăriteană care nu a fost băgat în seamă de Casa Albă pentru efectuarea unei vizite de stat. Cauzele sunt desigur, multiple și, după cum se știe, a adăugat dl. Davis "politica internă a României a jucat un anumit rol. Natura dialogului politic de aici a fost destul de aprinsă. Acuzațiile au fost răspândite în toate direcțiile, au fost ridicate semne de întrebare asupra naturii guvernului și regimului, asupra intențiilor lui. Așa că a fost o tendință de a aștepta pentru a vedea care sunt faptele, ce politica este promovată și cu cât entuziasm aceste ea pusă în aplicare. Și toate aceste lucruri contează..."

Referitor la problemele legate de drepturile omului, dl. Davis s-a arătat deosebit de preocupat, considerând că acestea sunt puse nu numai față de România ci față de toate celelalte țări, vizând dezvoltarea unor instituții cu adevărat democratice și asigurarea fermă că presa liberă și mediile electronice permit schimbul deschis de opinii într-un mod democratic. În acest sens, arată dl. Davis, "situația internă este întotdeauna un factor major în stabilirea amplitudinii relațiilor noastre cu oricare țară. Acest lucru este vădit mai ales din 1975, de la semnarea Actului final de la Helsinki care ne-a făcut într-un sens, pe toți, garanții drepturilor omului în fiecare din celelalte țări".

Ca orice diplomat de marcă aflat la

sfârșitul unei misiuni și, în plus a unei cariere diplomatice de 40 de ani, dl. ambasador John Davis jr. se desparte cu părere de rău de postul său, având certitudinea că următorii patru ani vor fi extrem de interesați în România. "Sper - spune domnia sa, să rămân în contact cu problemele românești, poate în altă poziție în viitor... România poate fi convinsă că va avea noi prieteni buni. Sunt sigur că Statele Unite și succesorii mei aici vor face tot ce vor putea în viitor, așa cum noi am făcut în trecut, pentru ca acest viitor să se materializeze pozitiv. Dorim românilor tot binele".

Și noi vă dorim la fel, Excelență. Good bye!

A consemnat
Stelian IONESCU

Fidel Castro : Perseverare diabolicum est!

În Bogota, unde alături de alți șefi politici latino-americani, șeful "maxim" al socialismului insular participă la înscăunarea noului președinte al țării, s-a auzit și o amenințare demențială: "Dacă Statele Unite nu-și încetează campania de defăimare contra Cubei, ea va deschide zăgazul emigranților (ca în 1980, când 120 de mii de cubanezi au părăsit legal insula socialistă). Este un fel de "kamikaze" politic. Orice om cu judecată normală i-ar putea replica lui Castro că locuitorii pe care-i conduce ar rămâne în țară dacă lucrurile ar merge acceptabil. Cine îi goneste pe cubanezi? Această sistem care-i gonest pe români, albanezi, chinezi etc din țările socialiste și îi gonest și azi! Adică sistemul aberant, inuman!

George CARCALETEANU

Atentatul terorist comis în inima Madridului (III)

În urma atentatului terorist comis de organizația basca ETA la 29.07.1994 la Madrid, dezbaterea politică s-a concentrat asupra unui aspect mai puțin cunoscut al politicii guvernului, însă deosebit de important pentru democrația spaniolă: politica de reintegrare socială a foștilor teroriști și factorii cu putere de decizie în acest domeniu.

Potrivit afirmațiilor Ministerului Apărării, Julian Garcia Vargas, făcute cu ocazia funeraliilor celor trei victime ale terorismului, punerea în libertate a teroriștilor ar ține de competența puterii judecătorești.

Asociația Profesională a Magistratilor a respins aceste afirmații calificându-le drept false și ireponsabile și indicând că eliberarea teroriștilor ține în exclusivitate de Administrația Penitenciarelor, un organism sub controlul statului.

Cunoscutul judecător Baltasar Garzon, coordonatorul luptei împotriva traficului de droguri, recent demisionat din guvernul lui Felipe Gonzalez în semn de protest față de cazurile de corupție politică, a cerut introducerea de mecanisme speciale pentru ca autoritățile judiciare, cum ar fi Judecătorul de Supraveghere Penitenciară sau tribunalul care a dispus executarea unei sentințe, să poată determina când se acordă ușurări ale regimului penitenciar sau puneri în libertate. Potrivit părerii lui Garzon, punerea în libertate și reintegrarea socială nu fac decât să golească de conținut o sentință

judecătorească, fapt afirmat și de asociațiile profesionale ale magistratilor.

Polemica dintre principalele partide politice în privința politicii antiteroriste a continuat, culminând pe 2.08.1994 cu explicațiile date în Congres de ministrul Justiției și de Interne, Juan Alberto Belloch, pe tema reintegrării sociale a teroriștilor eliberați.

După cum era de așteptat, Belloch a apărut politica oficială, afirmând că reintegrarea socială este una din principalele arme de combatere a terorismului, de care se teme chiar și organizația teroristă ETA. În plus, a anunțat convocarea în septembrie a principalelor forțe politice semnatară ale pactului antiterorist de la Madrid, exprimându-și speranța că între timp se va cristaliza consensul tuturor partidelor politice.

Deputatul PP în materie de Justiție, Federico Trillo, a revenit asupra cererii ca politica de reintegrare socială și eliberare să fie oprită atâta timp cât ETA continuă să comită acte criminale.

Deși Partidul Naționalist Basc (PNB) a refuzat să participe la dezbaterea din congres fără a se convoca mai întâi o reuniune a partidelor semnatară de alte acordurile antiteroriste, primul ministru al Guvernului Autonom Basc, Jose Antonio Ardanza, a formulat dure critici la adresa PP, acuzându-l de clientelism politic

electoralist și de punerea intereselor de partid mai presus de consensul național antiterorist.

Dar se pare că principala carte astăzi politică cât și polițienească se va juca nu în Spania ci în Franța.

De la o politică de simpatie față de ETA în perioada franchistă, Franța s-a apropiat tot mai mult în ultimii ani de poziția guvernului spaniol, iar cooperarea polițienească franco-spaniolă în combaterea terorismului a înregistrat succese importante.

În acest context se înscrie vizita făcută la Paris din 1/8/94 de secretarul de stat pentru Afacerile Interne, Margarita Robles și întreprinderii avută cu ministrul de Interne al Franței, Charles Pasqua. Obiectivul vizitei este de a solicita autorităților franceze un efort sporit în urmărirea penală a teroriștilor basci care se află pe teritoriul francez. Este a doua vizită de înalt nivel în două luni. Pe 16/94, deplasarea la Paris a ministrului de Interne, Juan Alberto Belloch a coincis cu un atentat care a costat viața generalului Juan Jose Bernardo Oliveira.

La Madrid continuă procesul de normalizare. Locuțiile avariate sunt refăcute, situația evoluează satisfăcător iar atenția publicului se îndreaptă spre reglarea bugetului pe 1995. Când va lovi din nou ETA și cine va fi noul victimă? Poate că între timp totuși va impune rațiunea.

Sergiu KLEIN

Săptămâna fotbalistică

...nașterii aniversar de la Cluj, care a obținut cu emoțiile inerente evoluția în preliminariile Europei a trei dintre reprezentanțele noastre. Cele cărora le-au hărăzit o dublă manșă de calificare pentru a accede în tur oficial al competițiilor în Europa.

Stătua a avut drept adversară Geneva campioana Europei, fără îndoială cel mai tare echipe din cei trei opuși echipelor. Pe propriul stadion - unde antrenorii au făcut ce-au făcut, dar condiții acceptabile - au trecut mai ușor decât se presupunea pe compatrioții lui Pascolo. Nu am temut de elvețieni, dar ei au fost doar figurație. Steaua se considera calificată, dar victoria a fost de a avea semnificațiile atribuite, adversarul a rezistat serios.

Cratova, care s-a deplasat pentru a servi replica lui Pbilisi, a jucat mult sub nivelul ei echipa studențească cu 0-2. Se poate totuși să se aibă revirimentul scontat la revanșa la un scor care să le revină să meargă mai departe. Nu este recuperabilă, totul de valoarea jocului prestat. O altă "europeană" ce are

calificarea deja asigurată este Rapid, care a obținut în Malta un rezultat de prestigiu chiar dacă adversarul nu a fost de primă mărime. La Valetta, fostă de nenumărate ori campioană a insulei, a făcut tot ce a putut dar nu a reușit să contracareze superioritatea clară a giuleștenilor, care au învins cu 6-2. O izbândă pe ai cărei lauri vișinii nu trebuie să se culce. Mai au încă de progresat în desăvârșirea forme. În contul echipei lui Viorel Hizo mai dobandit în Anglia pe terenul unei recent promovate în "prima ligă". E vorba de Leicester City, care a fost nevoită să se incline în fața giuleștenilor (1-3), bucurându-se conducând înainte de pauză cu 3-0. O surpriză care sună altfel decât cea din Malta, dar care trebuie confirmată în următorii meci cu celebra Aston Villa. Succes!

Mai este de semnalat încă o victorie, obținută tot asupra unei formații britanice. În Cupa Mondragon disputată pe stadionul Giulești, Progresul (care și va schimba numele) a trecut la limită (1-0) pe Norwich City. Victorie meritată, pe ansamblul partidei, clubul băncilor arătându-se superior în fața unei echipe care se îndreaptă spre sfârșitul vacanței.

Nostalgia gradelor?

Ultima conferință de presă a Federației de Fotbal l-a avut în prim

plan pe antrenorul Iordănescu, anunțând că rămâne la conducerea selecționatelor României până la expirarea contractului, adică după finala campionatului european. Cu această ocazie ne-a destăinuit că încununarea aspirațiilor sale ar fi fost avansarea sa la gradul de general al Armatei Române. Însă propunerea ce s-a făcut din cadrul Ministerului Apărării Naționale a rămas în stadiul de propunere, fără ca să știe de ce. Sigur că toți cei de față au fost alături de Puiu Iordănescu. Dacă s-a promis ceva, de ce să nu se respecte. Cu atât mai mult cu cât avansarea fusese anunțată ca fapt cert. Ni s-a explicat că ideea de bază a tacticii aplicate în U.S.A. de echipa națională a fost aceea de a nu primi gol, lucru care noi l-am accentuat încă de la prima confruntare cu echipa Columbiei. Tactica a reușit și dacă norocul ne mai susține ea ne-ar fi putut duce în semifinală. Nu mai departe, deci doar de pierdut. (O poziție greu de împărțit, căci în orice condiții Anglia rămâne Anglia, patria fotbalului). Credem că totuși întâlnirea va avea loc, deși ar urma la două zile după meciul cu Franța de la Saint Etienne.

La hotel Dorobanți s-a desfășurat un dialog cu presa al agenției de turism Simpa, alături de care s-au găsit F.R. Rugby (președintele Viorel Morariu și secretarul general Radu Demian) și Comitetul Olimpic Român prin d-na jurist-consult Jana Costea. D-sa a făcut un scurt istoric al creșterii agenției Simpa Turism în 1990 și al noii agenții Simpa Sport în 1993, care colaborează strâns cu federațiile amintite și cu C.O.R. A fost explicat în ce constă și felul cum se va derula în viitor colaborarea: asigurarea în condiții de eficiență atât logistică, cât și financiară, pentru beneficiari, a deplasărilor loturilor naționale la

Simpa se apără și contraatacă prin Simpa Sport

manifestările ce vor urma. Prilej cu care se deplasează și grupurile de suporteri și de jurnaliști în condiții pe care Simpa Sport le socotește fără concurență, întrucât percepe un comision minim sau deloc. După ce P.R.R. și C.O.R. și-au expus punctele de vedere, convergente cu cel prezentat de dl. Fodoreanu, acesta s-a arătat contrariat și nedumerit față de unele critici ce s-au exprimat prin presă și a procedat la demontarea lor. Una din ele nu a putut fi însă decapitată deoarece corespunde realității integral. Ce s-ar fi putut replica, la acuzația adusă firmei Simpa Sport, că a practicat pentru deplasarea la World Cup tarife mult mai scăzute (1850 \$) decât alte agenții (de la 2.600 în sus)? S-au prezentat și demersurile ce se fac pentru aranjamentele preliminare în vederea viitoarelor deplasări începând cu Saint Etienne (fotbal), continuând cu Africa de Sud (rugby) până la Atlanta '96 (Olimpiada). S-a mai evocat ceea ce s-a apreciat drept cel mai mare succes pe plan sportiv al României, acordarea organizării în 1995 (12-19 septembrie) a Congresului Uniunii Europene de Gimnastică. S-a afirmat că țara noastră nu a mai trăit un eveniment de asemenea amploare. Nici noi nu ne amintim.

Romanian Open Tennis va atrage vedete precum festivalul de la Brașov

...mai departe doar trei săptămâni până când va zbura din nou peste fileu în turneul Romanian Open Tennis, care va avea ca arena Progresul, în joc fiind 200.000 dolari. După cum vedeți, o mare creștere a premiilor la nivel internațional al României a fost de 550 de mii \$, urmând ca la anul să cunoască o creștere și mai mare. Acesta este unul din obiectivele de la dl. Anghel, directorul general al R.O.T., care am reușit să stăm de vorbă în cadrul preparativelor ce vor da, ca în toate ane, legendarei arene a tenisului românesc un aspect nou.

...Iată și alte amănunte:
 • Spectacolul - care urma să consemneze prezența Nadiei Comăneci (conform aranjamentelor anterioare), nu va mai avea loc. În ultimul moment a declarat "forfait".
 Interesul publicului va fi însă la aceleași cote - dacă nu superioare. Protagonistii vor fi cunoscutul Yannih Noah cu ansamblul său și inegalabilul Gilbert Becaud, care fără îndoială va face pe 13 septembrie, neîncăpătoare Sala Palatului.
 • Se va juca pe șase terenuri ce vor fi reamenajate și dotate cu instalație de canalizare. „Ne-am gândit să aducem zgura din Germania, dar când să semnăm contractul am descoperit că zgura folosită la München și chiar Roland Garros, este zgură... românească, de la Filipeștii de Pădure. Prelevată dintr-un alt filon, recerută și ambalată "la meserie" ea a fost exportată de un întreprinzător isteț din Timișoara și a constituit suportul ideal pentru Internaționalele Franței. Va face același lucru și la Progresul, costându-ne mai puțin decât dacă o reimportam de la München" ne-a declarat dl. Drăgan.
 • Două terenuri vor fi prevăzute cu instalații de nocturnă și vor căpăta table electronice, pe când arena principală va avea două.

...substanțială despăgubire pentru ocupantul unei maghernițe pe al cărei amplasament urma să se ridice construcția. Clădirea B.N.R.-ului a evacuat locul, dar administrația, încântată că a scăpat de el, a găsit tot felul de motivații, până la dorința de a convoca Consiliul de Administrație pentru... aprobare, întârziind, nepermis de mult începerea lucrărilor. Consiliul nici nu s-a mai întrunit până la urmă. Soluția finală agreeată de B.N.R. a fost renovarea totală a colibeii ce va fi folosită în viitor de B.N.R. și ridicarea în str. Pasteur a proiectatului edificiu. Din cauza întârzierii el va fi deocamdată provizoriu. Dar nu-și va lipsi nimic din atributele necesare unei organizări de clasă.
 • Tot prin str. Pasteur vor avea acces jucătorii și oficialii, fără contact direct cu publicul, cum pretinde regulamentul A.T.P. Ei vor fi cazați la hotelul "Sofitel", unde va avea loc și conferința de presă dinaintea turneului, pe 25 august.
 • O ultimă informație. Și-au anunțat participarea până acum: Goran Ivanisevici, câștigătorul de anul trecut, Serge Bruguerre, câștigător la Roland Garros. Alberto Barasategui, Andrea Gaudenzi, Tomas Muster, Marcos Ondruska, iar finalistul din 1993, rusul Andrei Cerkasov, speră să mai aducă cu el câțiva compatrioți de valoare, vizându-l și pe Andrei Cesnokov. O serie întregă de valori, precum se vede.

Cele două „dream team”-uri la egalitate

...reușita lui Dream-Team” II, în cursa pentru titlul mondial la masculin, s-au exprimat unele opinii. Nu era apreciat la fel de mult ca cel ce a făcut furori la Wimbledon. Mai ales că primele două etape ale sale nu au fost atât de spectaculoase pe cât se dorea. Dar pe măsură ce mergeau în competiție, vedetele de karate de Ocean și-au arătat din nou talentele, câștigând peste adversari iar succesul lor a constituit apogeul Campionatului Mondial de la Toronto. Superdetasată a americanilor pe mai departe o realitate de la locul doi - Rusia, urmată de Grecia, marca surpriză.

Din alergare

• "Mai sunt de parcurs 4.500 de metri, pardon 1.500 de metri, pardon mai sunt de alergat doar 500 metri, scuzați-mă...", a fost o exprimare ce va rămâne celebră, a crainicului televiziunii la C.E. de Atletism de la Helsinki. Mai trebuie adăugate reprizele în care și-a cerut scuze pentru greșelile "făcute ieri". "Îmi cer scuze pentru erorile făcute ieri, pe care de fapt nici nu știu dacă le-am făcut și ce am făcut". Imaginea este întregită asupra profesionalismului "experților" de la T.V. în materie sportivă. Și cel în cauză este - sau era - printre cei mai bine cotați...
 • Antrenorului Iordănescu îi poate veni înima la loc. Insuși ministrul Apărării Naționale a confirmat că va fi menținut la gradul de general. Un vis împlinit.
 • La Campionatele Europene de Atletism de la Helsinki țara noastră a cucerit trei medalii, dar toate de bronz. Ele aparțin Gabrielei Szabo, la 3000 m., Felicie Tilea, la aruncarea săușitei și Ancăi Barbu la maraton. Deși ne-am marcat prezența, față de cum ne obișnuiserăm, mi se pare deul de modest.
 • În finala turneului de tenis de la Cincinnati, dotat cu 1.720.000 \$, Michael Chang l-a învins pe Ștefan Edberg, care nu mai reușește cam de mult să-și aducă un turneu important.
 Pagina realizată de Ioan FRAXCU

Ioan Bogdan Lefter:

"ASPRO nu vrea să se substituie Uniunii Scriitorilor"

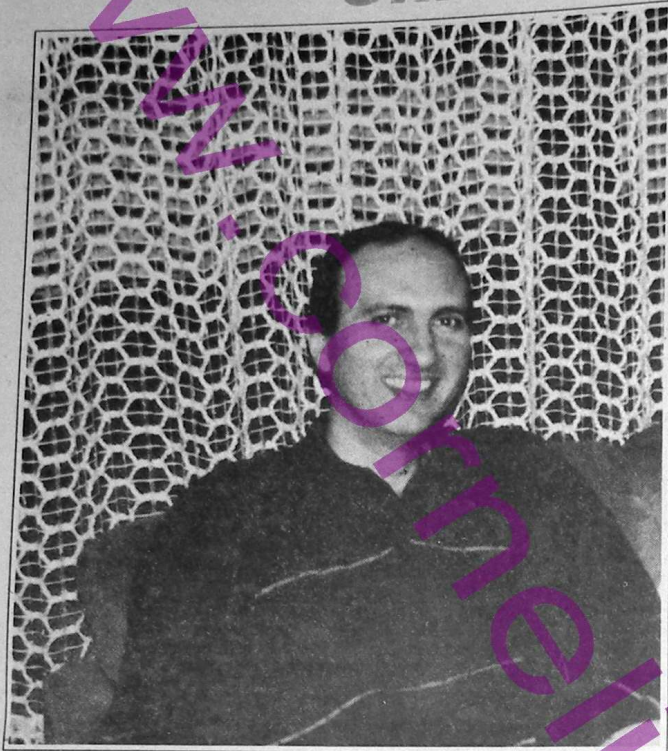

Foto: Alexandru Mareș

Ioan Bogdan Lefter, ești președintele Asociației scriitorilor profesioniști (ASPRO) din România. Rezumă în câteva cuvinte care este statutul și scopul ei:

Pe 11 iulie anul acesta, ne-am întrunit un grup de scriitori în sala Teatrului de comedie, care am stabilit un proiect de statut și am ales o conducere. Asta e partea istorică. Preistoria e mai lungă. A mai existat în preistoria ASPRO încă o fază, mai veche, în care nu fondarea unei asociații de scriitori pe această formulă s-a aflat în vederile unor colegi ai mei, ci pur și simplu un alt tip de coagulare literară decât Uniunea Scriitorilor. Se întâmpla cred prin 1990, primăvara, când i s-a făcut publicitate unei inițiative de acest tip. Atunci însă foarte puțini colegi de-ai noștri s-au adunat pentru a sta efectiv de vorbă. Uniunea se dinamizase de curând în urma schimbării regimului politic din România, iar perspectivele de funcționare ale Uniunii erau, la acea dată, foarte roze, bugetul era prosper și nu cred că erau condițiile "coapte" pentru a lua ființă forme noi de funcționare instituțională în câmp cultural. Probabil că a trebuit să treacă acești ani, să devenim cu toții ceva mai înțelepți, Uniunea să-și precizeze mai bine poziția de sindicat național pentru ca restul câmpului literar, cultural, să se înființeze astăzi apt să găzduiască noi forme de funcționare instituțională. Dar poate că mai interesante și amuzante sunt etapele de gestație. Cea mai apropiată este aceea dintre luna mai (adunarea

generală a Uniunii Scriitorilor) și 11 iulie. Adunarea generală de atunci a Uniunii a lăsat un sentiment de insatisfacție. De fapt, Uniunea Scriitorilor se află într-un fel de impas instituțional, în sensul că nu reușește să se dinamizeze ca instituție și ca manieră de funcționare în funcție de stimulii actualii pieței intelectuale românești. E nevoie deci și în sfera vieții culturale de o adaptare la noile realități. Or, senzația mea, în urma participării la ședința din luna mai a Uniunii a fost că ea ca organism nu dovedește maleabilitatea necesară pentru a se adapta la noile realități.

Deci, să înțeleg că asociația este o replică la această insatisfacție?

Nu. În nici un caz. Sau nu în mod direct. În sensul că dacă Uniunea ca instituție va rămâne fără ajustări importante, un fel de sindicat național al scriitorilor (și categoric va rămâne asta), atunci inițiatorii ASPRO s-au gândit să realizeze și în alt plan și în alte forme ceea ce Uniunea într-o versiune dinamizată ar fi putut eventual să facă ea însăși. Cu alte cuvinte, Uniunea Scriitorilor rămâne un sindicat - umbrela care cuprinde cvasitotalitatea scriitorilor români și le acordă protecția socială, celelalte tipuri de avantaje pe care le poate acorda un sindicat, în timp ce ASPRO va încerca să-și orienteze activitatea pe direcții mai degrabă practice, pe proiecte concrete, pe programe pe care să le dezvolte în această zonă mai pragmatică a existenței literare și culturale. Așa cum văd eu asociația noastră, ar trebui, la modul ideal

vorbind, să devină una dintre zecile sau sutele de asociații, fundații, agenții de impresariat, care ar trebui să existe într-o cultură normală. Noi nu suntem învățați să vedem funcționarea societății, fie în ansamblu, fie în domeniul profesional, ca pe un angrenaj complex de componente diverse. Încă avem tendința să gândim lucrurile masificat, global, să cerem unitate, să cerem solidaritate față de cine știe ce domeniu al vieții publice. Ei bine, solidaritatea și buna funcționare instituțională rezultă de fapt în democrațiile funcționale nu dintr-o uniformizare, ci, dimpotrivă, dintr-o diversificare, dintr-o complicare progresivă a acestor mecanisme instituționale care până la urmă lucrează împreună, se angrenează într-o acțiune generală. Din această difuză nemulțumire față de incapacitatea uniunii de a se reorienta în viața literară actuală a ieșit proiectul ASPRO, pe care l-a gândit un mic grup animat de Mircea Nedelciu, Gh. Crăciun, Sorin Preda, Gh. Iova și alții. Eu nu am participat de la început la dezbaterile acestui proiect. Am aflat însă repede de el și am stat de vorbă cu colegii mei, iar alegerea mea ca prezident a fost pentru mine o imensă surpriză.

Să ne întoarcem la statut.

ASPRO își propune să fie o asociație nonprofit de scriitori profesioniști, orientată pe două direcții. Prima - influențarea procesului de legiferare a statutului scriitorului. Ne propunem să elaborăm și o Chartă profesională a scriitorilor români care să fie conexă cu o chartă similară care se elaborează în Europa de Vest de către grupuri asemănătoare de intelectuali care au contact cu Parlamentul european și au obținut elaborarea unor rapoarte. Se impune de altfel necesitatea de a se elabora documente serioase pe această temă. Nici în Vest și nici la noi nu este statuată formal și juridic meseria de scriitor. A doua direcție a activității noastre este cea practică. Vrem să devenim o agenție de activități culturale. În acest sens, intenționăm să promovăm tot felul de rețete de dialog public între scriitori și societate, să găsim și alte forme de implicare directă a scriitorului în cotidianul social. De asemenea nu ne este străină și intenția de a intra ca acționari sau parte în consilii de administrație în diverse tipuri de instituții sau agenții cu profil cultural. Vrem să devenim o societate dinamică la care oamenii să vină pentru că au de profitat într-un anumit fel și, mai ales, pentru că pot contribui venind cu idei, primind de la asociație sprijinul "logistic".

Care este structura organizatorică a asociației?

ASPRO este condusă, conform statutului, de un consiliu format din 11 persoane, un președinte și alți 10 membri, care sunt împărțiți în alte două consilii componente

ale Consiliului mare: Consiliul de strategie culturală, care are ca președinte (Gh. Crăciun) și membri (Al. Cistelecian, Florea, Sorin Preda și o italieancă, Pina Lupoi); Consiliul de administrație a resurselor: Mircea Nedelciu (președinte), George Vlăduțescu, Viorel Marineasa, Călin Vlădie și Ioan Vădan. Interesant este că cei care fac parte din aceste consilii sunt oameni care au experiență în afaceri, obișnuiți cu probleme financiare și manageriale.

Care sunt condițiile pentru a deveni membru al ASPRO?

Nu este nevoie să ai un anumit număr de cărți publicate. Este suficient ca doritorii să aibă o activitate profesională pe baza căreia să se considere ei înșiși profesioniști și să fie recunoscuți ca atare de către consiliul membrilor fondatori. Candidații trebuie să-și exprime în scris dorința de a aderă și să obțină o recomandare scrisă de la unul dintre membrii fondatori. Pe baza acestei recomandări, cererea va trece printr-un vot. Procedura e simplă și este gândită astfel încât să elimine obligativitatea formalistă a unui număr de cărți tipărite, care nu întotdeauna este relevant în ce privește calitatea.

Care este relația cu Uniunea? Ulici s-a declarat că e amator ca scriitor, ceea ce mi se pare o replică polemică.

L. Ulici nu este deloc un amator. El este un excelent critic profesionist cu o veche carieră. Declarația lui a fost mai mult smulșă. S-a răspândit, prin bărbățul zvonul că noi am revendica ceva din patrimoniul Uniunii sau că avem înclinații contestatatoare față de ea. Până la urmă lucrurile s-au lămurit, noi având dorința de a colabora cu Uniunea și nicidecum de competiție.

La adunarea constitutivă a ASPRO, majoritatea făceau parte din generația '80. Există semnale și din alte zone ale obștii scriitoricești?

Da. Chiar dinainte de constituire au fost scriitori de alte vârste care și-au manifestat dorința de a ni se alătura ca Mircea Zăcuta, Adrian Marino, Costache Olăreanu, Radu Cosășu, Sorin Alexandrescu. De la înființare am primit solicitări de înscriere și mai ales multe semnale de simpatie și curiozitate. Mulți vor să știe despre ce e vorba. În orice caz, ASPRO nu își dorește să devină o a doua Uniune a scriitorilor. O asociație de acest tip, ca orice fundație, poate funcționa cu un număr limitat de membri. Important este nu numărul, ci faptul.

Pentru cititorii "Dreptății" care se consideră scriitori și ar dori să adere la ASPRO, unde se pot adresă?

Nu avem încă un sediu. Dar candidații, formal ne aflăm în Calea Victoriei la nr. 1-5, în apartamentul lui Ioan Florea.

A consemnat Marius Oprea